

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”
Profesor coordonator Pompilia COSTIANU

Coroana din inima poveștilor

Galați
2026

ISBN 978-973-0-44460-5

Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”
Profesor coordonator Pompilia COSTIANU

*Comoara din inima
povestilor*

Galăți
2026

Autorii basmelor sunt elevii claselor a V-a A și a VI-a A,
din cadrul Colegiului Național „Alexandru Ioan Cuza”,
din Galați, coordonați de prof. dr. Pompilia Costianu

Tehnoredactori, Pascale Mihnea, elev în clasa a X-a B și
Agache Denisa, elevă în clasa a X-a F

Colegiul Național “Alexandru Ioan Cuza”,
Galați
2026

Cuvânt înainte

Dragă cititorule,

Ții în mâini o carte specială. Nu numai pentru că basmele din cuprinsul ei sunt scrise de elevi, ci și pentru că fiecare poveste poartă amprenta unei inimi care a îndrăznit să viseze cu ochii deschiși.

„Comoara din inima poveștilor” nu este doar un titlu. Este o invitație, o chemare de a păși alături de eroi, de a simți emoția aventurii, de a ascunde comori în miezul cuvintelor și de a desena lumi noi doar cu puterea imaginației.

Aceste pagini nu au fost realizate cu ajutorul inteligenței artificiale, ci au fost zămislite de inteligența caldă și neastâmpărată a copilăriei. Fiecare greșală de ortografie este un pas de dans, fiecare frază stângace – o cărăruie nouă. Elevii care au scris aceste pagini nu au avut ca modele de inspirație resursele regăsite pe internet; și-au deschis doar sufletul și și-au ascultat bătăile inimii.

Printre rândurile acestei lucrări veți găsi prințese care salvează dragoni, personaje fabuloase care citesc poezii, oglinzi care spun adevăruri incomode și călătorii în timp cu bărcuțe de hârtie. Toate acestea au fost realizate pentru că a scrie un basm înseamnă a spune: „Lumea poate fi și altfel – mai frumoasă, mai dreaptă, dar, mai ales, magică!”.

Așa că, atunci când vei deschide această carte, nu căuta perfecțiunea! Caută curajul! Caută sinceritatea! Caută copilul din tine care încă mai știe că o vorbă bună poate sparge un blestem și că un zâmbet poate fi cea mai puternică vrajă!

Felicitări, tineri povestitori! Nu ați scris doar basme, ci ați dovedit, aici, că imaginația unui copil este inepuizabilă – ea doar așteaptă să fie trezită. Iar voi ați trezit-o, cu mâinile voastre, cu mintea voastră, fără a avea nevoie de alte resurse.

Acum, întoarce pagina... Basmul începe acolo unde realitatea își ține respirația.

**Cu admirație și credință în puterea cuvântului,
Profesor coordonator,
Pompilia Costianu**

CUPRINS

1. Puterea iubirii.....	pag. 9
Narli Boran	
Clasa a V-a	
2. Apolodor dincolo de cuvinte.....	pag. 13
Meca Albert	
Clasa a V-a	
3. Florița și copacul fermecat.....	pag. 14
Brașoveanu Iris	
Elev în clasa a V-a A	
4. Bilele de lumină și Umbra Codrului de Cristal.....	pag. 17
Oprea Maya	
Elev în clasa a V-a A	
5. Cei șapte iepuri.....	pag. 19
Sion Achim Gabriel	
Elev în clasa a V-a A	
6. Povestea unui stilou nemaiîntâlnit.....	pag. 22
Sîrghi Carina Maria	
Elevă în clasa a V-a A	
7. Aventurile stiloului incredibil.....	pag. 24
Rusu Sebastian Mihai	
Elev în clasa a V-a A	
8. Povestea unui stilou din vremuri de demult.....	pag. 25
Narli Boran	
Clasa a V-a	
9. Puterea fraților și lupta pentru libertate.....	pag. 27
Oana Andreea	
Clasa a V-a	
10. Florița în căutarea Florii Vieții.....	pag. 33
Sîrghi Carina Maria	
Elevă în clasa a V-a A	

CUPRINS

11. <i>Aleodor și fluierul fermecat</i>	pag. 35
Ionescu Ștefan Daniel	
Elev în clasa a V-a A	
12. <i>Lumea fantastică din spatele monitorului</i>	pag. 37
Sîrghi Carina Maria	
Elevă în clasa a V-a A	
13. <i>Ziua în care au dispărut cărțile</i>	pag. 39
Zlotea Petru-Sebastian	
Elev în clasa a VI-a A	
14. <i>Stiloul fermecat</i>	pag. 41
Zlotea Petru-Sebastian	
Elev în clasa a VI-a A	
15. <i>Lupta cu Timpul</i>	pag. 43
Zlotea Petru-Sebastian	
Elev în clasa a VI-a A	
16. <i>Schimbul de destine</i>	pag. 47
Balaban Sofia Elena	
Elev în clasa a V-a A	
17. <i>Viață fără de sfârșit</i>	pag. 50
Postolache Alexandru Ionuț	
Elev în clasa a V-a A	
18. <i>Basmul celor trei chei</i>	pag. 52
Sîrghi Carina Maria	
Elevă în clasa a V-a A	
19. <i>Gândul unui stilou</i>	pag. 55
Andrei Ioan Simeon	
Elev în clasa a V-a A	
20. <i>Ileana Cosânzeana și Balaurul</i>	pag. 56
Andrei Ioan Simeon	
Elev în clasa a V-a A	

CUPRINS

21. Nisipul mării la apus de soare.....	pag. 57
Oprea Maya Anaïs	
Elev în clasa a V-a A	
22. Povestea unui stilou care nu a tăcut niciodată	pag. 59
Graur Lavinia	
Elev în clasa a V-a A	
23. Secretele ascunse din bibliotecă.....	pag. 61
Graur Lavinia	
Elev în clasa a V-a A	
24. Ziua în care cărțile au dispărut.....	pag. 62
Oană-Turcu Gabriel-Alexandru	
Elev în clasa a VI-a A	
25. Făt-Frumos și puricele năzdrăvan.....	pag. 65
Axente Teodor	
Elev în clasa a V-a A	
26. Amintirile unui stilou năzdrăvan.....	pag. 67
Brașoveanu Iris	
Elev în clasa a V-a A	
27. Prințesa cu aripa de fluture.....	pag. 68
Brașoveanu Iris	
Elev în clasa a V-a A	
28. Magia zilelor de vară.....	pag. 71
Tămășescu Sebastian Ionuț	
Elev în clasa a VI-a	
29. Visul de Crăciun.....	pag. 73
Tămășescu Sebastian Ionuț	
Elev în clasa a VI-a	
30. Ileana Sânziana și Apa Vieții.....	pag. 74
Miron Albert Florin	
Elev în clasa a V-a A	

CUPRINS

31.Șase generații în sertarul meu.....pag. 75

Ștefan Sara-Maria

Elev în clasa a V-a A

32.Țesătorul de umbre si ceasornicul din oglindă.....pag. 76

Catană Radu

Elev în clasa a V-a A

Puterea iubirii

Narli Boran

Elev în clasa a V-a

A fost odată ca niciodată un împărat curajos, isteț și chipeș pe nume Harap-Alb. El cucerise multe împărății și adunase bogății nenumărate, dar cea mai de preț avere a sa era soția lui, prințesa Ruxandra. Chipul ei strălucea ca o dimineată de primăvară, iar bunătatea ei era cunoscută până la marginile lumii.

Depart, peste munții prăpăstioși, își avea sălașul un Spân malefic, dar neașteptat de viclean. Căuta de ani de zile o fată pe care să o ia de soție, însă, nu găsisese una pe măsura lui. Într-o zi, Spânul a auzit, de la unul dintre amicii săi, că domnea undeva, departe, un împărat care avea o soție minunată, numită Ruxandra.

Spânului i-a venit imediat ideea: se va duce în împărăția lui Harap-Alb și o va răpi pe Ruxandra cea frumoasă și înțeleaptă. Se prefăcu într-un explorator, își luă calul năzdrăvan și porni la drum, cu gânduri răuvoitoare.

Peste șapte zile și șapte nopți, Spânul ajunse într-o poiană înmiresmată de aroma florilor și apropiată de împărăția lui Harap-Alb. Poiana era scăldată într-o lumină aurie, iar iarba crudă, plină de rouă, scânteia asemenea unei mantii presărate cu mii de diamante pe un covor de smarald. Merse ce merse și, deodată, se întâlni cu un bărbat într-o armură scumpă ce ieșise la vânătoare.

— Salut! Cine ești tu și ce cauți în această pădure? întrebă bărbatul.

— Eu sunt doar un explorator care a venit în vizită! minți Spânul.

Cei doi au început să discute, însă, de fiecare dată când străinul voia să-și decline identitatea, intervenea ceva: ba un animal sălbatic trecea prin tufișuri, ba un șoim scotea un strigăt ascuțit. Au vorbit ei ce au vorbit, s-au cam și împrietenit și au vânat împreună. La un moment dat, Spânul îl întrebă pe bărbat:

— Știi cumva unde se află împărăția lui Harap-Alb?

— Sigur că știu, deoarece chiar eu sunt Harap-Alb! răspunse el mândru. Spânul se miră profund, dar, deodată, îi veni în minte o idee genială.

— Uau! Sunt onorat să vă cunosc! Am călătorit zile întregi pentru a face cunoștință cu dumneavoastră! Când am auzit că în lume există un împărat așa de curajos, am vrut și eu să îl cunosc!

— Mă bucur să aud asta, domnule explorator! Pari un om de treabă! Ce ar fi să luăm cina împreună la palatul meu?

Planul Spânului mergea exact cum își dorea.

— Sigur că aș vrea! răspunse vicleanul.

Ajunseră la palatul lui Harap-Alb, iar acesta îi făcu cunoștință exploratorului cu minunata lui soție, Ruxandra. Cina gătită de ea era gata, iar aromele îmbietoare umpleau sala. Harap-Alb, Spânul prefăcut în explorator și Ruxandra mâncau împreună, povestindu-și întâmplări din diversele călătorii pe care le-au realizat. Într-o secundă de neatenție, când Harap-Alb stătea pe gânduri, Spânul o înșfăcă pe Ruxandra, încălecă pe calul lui năzdrăvan și fugi cât mai departe cu această femeie frumoasă.

Imediat, observând ce se întâmplă, Harap-Alb încălecă și el pe calul său, cu puteri miraculoase și porni pentru a-l urmări pe dușmanul său aprig. După ceva timp, Spânul și Ruxandra ajunseră la finalul drumului, care, în acest moment, se despărțea în trei cărări. Spânul, cu ajutorul magiei, lăsă, la începutul fiecărei cărări, câte un ou magic gata să eclozeze și porni pe drumul din mijloc. Ruxandra, isteată fiind, își scoase inelul de la mână și îl aruncă pe cărare pentru a lăsa un semn în urma sa.

Când ajunse Harap-Alb, ouăle au eclozat în trei balauri uriași. Lupta a fost una crâncenă; sabia împăratului tăia aerul cu un șuier metalic, în timp ce, solzii monștrilor scânteiau sub cerul plumburiu. Harap-Alb se mișca precum un fulger printre flăcările suflate de fiare, lovind cu o forță de neoprit până când ultimul balaur căzu la pământ.

După ce a ucis fiecare balaur în parte, Harap-Alb a observat, în lumina soarelui, inelul de aur al Ruxandrei și a pornit pe cărarea din mijloc. Dar, drumul nu era liber. Curând, se trezi în fața unei Mlaștini a Uitării, o întindere de noroi mișcător, acoperită de o ceață groasă. Orice călător care pășea acolo își uita scopul, însă, Harap-Alb, strigând cu putere numele soției sale, reuși să-și păstreze mintea trează și să treacă dincolo de acest portal miraculos.

Nici nu apucă să răsufle ușurat, că în fața lui apăru un pod de sticlă subțire, suspendat deasupra unei prăpăstii adânci. Spânul vrăjise podul să se spargă sub picioarele oricui simțea fie și o fărâmă de frică. Harap-Alb, cu inima plină de iubire și curaj, pași cu fermitate, iar sticla rămase întreagă sub pașii lui, ducându-l până la porțile castelului.

Ajuns în castel, Spânul încerca să o facă pe Ruxandra să se îndrăgostească de el.

— Poți să-mi dai și stelele de pe cer, Spânule, dar inima mea nu se cumpără cu bogății, ci se câștigă cu bunătate, ceea ce tu nu ai, din păcate! răspunse ea cu tărie.

Văzând că Ruxandra îl iubește în continuare doar pe Harap-Alb, Spânul o rugă pe mama sa, malefică și ea, să o ducă pe Ruxandra la subsol până când aceasta se va îndrăgosti de el. Pe drum, spre subsol, Ruxandra a dat cu parfumul ei superb peste tot, lăsând o urmă olfactivă prin coridoarele întunecate.

Peste ceva timp, ajunse și Harap-Alb, obosit, dar neînfricat. El a dat buzna în castelul Spânului, l-a găsit și a început să se lupte cu acesta. După o luptă aprigă, Spânul căzu la pământ cu un picior rănit. Harap-Alb era acum gata să își înfigă sabia în el. În ultima secundă, mama Spânului a sărit în calea lui Harap-Alb, iar voinicul o răpuse fără să vrea. Spânul începu să plângă, iar Harap-Alb se întristă și el, deoarece nu avusese mamă și știa cât de grea este o astfel de pierdere.

Spânul, copleșit de tristețe, își scoase totuși paloșul pe ascuns și încercă să îl omoare pe Harap-Alb, mișelește, pe la spate. Totuși, voinicul își întoarse capul spre el, în ultima secundă, iar Spânul își ascunse repede arma.

— Hai să fim prieteni din nou și să uităm de trecut! spuse Spânul cu o voce prefăcută.

Harap-Alb, simțind intenția perfidă a Spânului ce își păstrase paloșul în mâna dreaptă, nu se lăsă păcălit.

— M-ai păcălit o dată, nu vei reuși din nou! strigă el.

Exact atunci când Harap-Alb voia să îi pună capăt zilelor, Spânul crăpă de atâta răutate, tristețe și din cauza pierderii suferite. Imediat după aceea,

Harap-Alb simți aroma suavă a parfumului Ruxandrei, se duse la subsol și o salvă.

Harap-Alb se întoarse fericit cu Ruxandra în împărăția sa și eu am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. Și am încălecat pe o căpșună și v-am spus o mare și gogonată minciună.

Apolodor dincolo de cuvinte

Meca Albert

Elev în clasa a V-a

Apolodor, faimosul pinguin, era curajosul neînfricat, bun, ambițios și prietenos. Tenorul elegant devine, în curând, liderul unei stațiuni naționale ce luptă pentru protecția animalelor polare. Rolul său principal era acela de a monitoriza populațiile de animale, conservarea habitatelor și impunerea turismului responsabil.

Având în vedere schimbarea climatică și micșorarea calotei glaciare, prin topirea constantă a ghețarilor, Apolodor este foarte implicat urmărind efectele acestor schimbări climatice asupra animalelor polare. Pinguinul nu este implicat doar în salvarea și protejarea propriei specii, ci este interesat și de alte tipuri de animale polare, precum foca, orca, balena, toate aflate în Antarctica.

Într-o zi, ce părea obișnuită, la biroul său imens de la centrul de protejare a animalelor polare, Apolodor primește un telefon prin care este anunțat că un val de căldură excesivă urmează să se abată asupra calotei glaciare punând, astfel, în pericol, speciile polare. Imediat, Apolodor pornește în călătorie spre Antarctica, cu avionul privat, aflat în dotarea centrului, pentru a ajunge cât mai repede la rudele sale amenințate de primejdie.

Și de această dată, Apolodor a dat dovadă de curaj și bunătate, calități care l-au evidențiat în fața tuturor și l-au făcut celebru. Drumul său devine o metaforă a regăsirii de sine căci, pe parcurs, salvează multe viețuitoare și toate îi sunt recunoscătoare.

Când, în sfârșit, ajunge la Polul Sud, Apolodor se simte emoționat și extrem de bucuros căci își regăsește familia și încearcă să o mențină în afara oricărui pericol. Pentru că, nu-i așa? Într-o lume în continuă schimbare, în care domină tehnologia, familia rămâne mereu o ancoră pentru suflet.

Florița și copacul fermecat

Brașoveanu Iris

Elev în clasa a V-a

A fost odată, ca în povești, o preafrumoasă fată, cu ochii verzi ca smaraldul, dulce ca mierea și bună ca mama ei. Numele ei era Florița...

Florița avea un dar special: putea vorbi cu toți copacii și cu animăluțele, dar acest lucru era cunoscut doar de părinții ei. Datorită acestui fapt, ei au creat o grădină plină de flori parfumate și de copaci multicolori, în pădurea din apropierea casei lor.

Unul dintre copaci îi atrăsese atât de mult atenția încât o făcuse pe Florița să se gândească mereu la el. Toate acestea, până într-o zi, când nici nu mai înfloreau și nici nu-i mai răspundea la întrebări, iar părinții ei de multe ori au vrut să-l taie. Florița s-a opus de fiecare dată, simțea că ceva o leagă de acel copac misterios, dar fermecat, care purta un suflet sub scoarță...

Într-o zi, stând lângă el, Floriței i s-a părut că s-a întâmplat ceva ciudat... Când s-a uitat mai atent, a văzut copacul înflorit și acesta începuse să îi rostească numele.

-Uau, cât de frumos ești! strigă Florița.

-Mulțumesc, ești foarte drăguță! răspunse copacul.

Florița a rămas cu gura căscată, nu-i venea să creadă că, după atâta timp, copacul vorbea cu ea. Credea că visează și s-a ciupit să afle dacă este adevărat...

-Nu te mai ciupi! îi spuse copacul, cu o voce blândă și calmă.

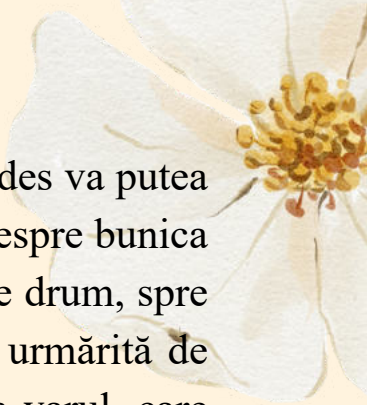
-Dar...cum vorbești cu mine? întreabă Florița uimită.

-Astăzi, când te-ai așezat lângă mine, am simțit ceva special care m-a făcut să mă trezesc din nou la viață. De mult, nu am mai simțit așa ceva.

-Asta înseamnă că ai mai simțit cândva acest sentiment ciudat?

-Da, am mai simțit, atunci când bunica ta trăia și stăteam amândoi de vorbă!

-Acum am înțeles că acest dar de a vorbi cu animalele și copacii este moștenit de la bunica mea! spuse Florița bucuroasă că aflase acest secret.

Florița l-a îmbrățișat pe copac și i-a promis că va veni cât de des va putea să stea de vorbă cu el. Își dorea să afle cât mai multe lucruri despre bunica ei și despre legătura specială pe care aceasta a avut-o cu el. Pe drum, spre casă, Florița a văzut o căprioară foarte speriată. Aceasta era urmărită de un om sumbru, cu ochii negri ca tăciunele, cu pielea albă ca varul, care era înconjurat de corbi. Doar dacă îl priveai, îți îngheța sângele în vene. Deși îi era frică, Florița a decis să o ajute pe sărmana căprioară.

- Oprește-te! Las-o în pace! a strigat fata.

Omul nu a băgat-o în seamă și a încercat să atace căprioara. Florița s-a pus în fața lui și a strigat, cu toate puterile sale, către căprioară:

-Fugi în grădina de la marginea pădurii, caută copacul cu florile cele mai frumoase și ascunde-te acolo, acel copac sigur te va proteja!

Florița simțea că acel copac, cu care avea o legătură specială, va ajuta căprioara să scape cu viață.

Când omul cel furios și-a dat seama că și-a pierdut prada s-a întors, enervat din cale afară, spre Florița. Deși tremura din toate încheieturile, Florița l-a privit drept în față și i-a spus că nu îi este teama de el.

- Numele meu este Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop și ar trebui să-ți fie teama de mine!

Imediat, după aceea, omul cel rău a încercat să o atace pe Florița, dar chiar înainte să ajungă la ea, toate animalele din pădure au venit în ajutorul ei. Urși, căprioare, păsări și iepuri, toate se luptau pentru a o apăra. Deodată, și copacii din jur au început să se aplece spre Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, iar ramurile lor formaseră ca un adevărat zid pentru a-l împiedica să înainteze. În cele din urmă, acesta a fost învins, iar Florița a fost salvată.

- Cum de ați știut că am nevoie de ajutor? întreabă Florița.

- Copacul fermecat ne-a chemat pe toți! i-au răspuns aceștia.

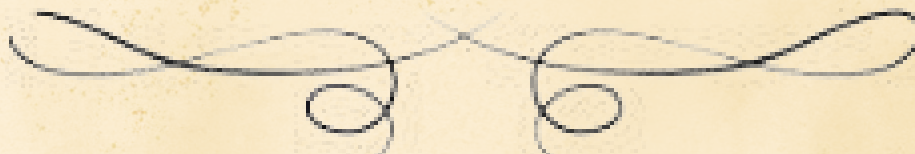
Animalele i-au povestit că după ce căprioara a ajuns la copacul fermecat și i-a relatat speriată tot ce se întâmplase, acesta a chemat toate animalele și i-a rugat pe toți ceilalți copaci ai pădurii să o ajute pe Florița.

După ce s-a liniștit, Florița s-a întors la copacul vorbitor și l-a îmbrățișat cu drag, alintându-l cu vorbe blânde.

-Îți mulțumesc că m-ai ajutat și m-ai protejat! Îți voi fi recunoscătoare toată viața, prietene drag!

Copacul și-a aplecat ușor ramurile peste ea, ca o îmbrățișare, iar fata a simțit că acel copac a devenit cel mai bun prieten al ei.

De atunci, Florița vine în fiecare zi lângă copacul fermecat și îi povestește și astăzi întâmplări minunate, îl îngrijește, iar el o ascultă și înflorește tot mai frumos.

Bilele de lumină și umbra codrului de cristal

Oprea Maya

Elev în clasa a V-a

Într-o vreme de demult, când stelele cântau pe cer, exista o pădure, numită Codrul de Smarald. Nu era o pădure obișnuită, căci copacii ei aveau frunze de jad și râuri care curgeau cu apă dulce ca mierea. În acest loc minunat, trăiau două spirite ale pădurii: Florița, cea bună și Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, cel rău.

Florița avea părul împletit cu flori de lumină și ochii ei erau verzi ca mușchiul cel moale al copacilor. Ea avea grijă de toate vietățile, iar ajutoarele ei magice erau Licuricii Cântători. Aceștia arătau ca niște mici sfere de lumină, care reușeau să facă florile să înflorească atunci când cântau și puteau chiar vindeca orice rană.

Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop era un spirit al umbrei și avea o mantie din ceață neagră, râdea, uneori, cu un sunet lugubru, care se asemăna cu zgomotul scos de crengile uscate care se rup. Acesta nu își dorea decât să strice frumusețea pădurii. Ajutorul lui magic era o creatură ciudată, Șopârla de Sticlă, care putea să transforme apa limpede în mâl gros și să facă florile să se ofilească. Într-o zi, Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop a decis că a venit vremea să pună stăpânire pe tot Codrul de Smarald. Șopârla de Sticlă a început să scuipe mâl în Râul de Argint, iar copacii au început să se usuce. Animalele Pădurii fugeau speriate de întunericul care inunda orizontul.

Florița a văzut cum pădurea ei dragă suferă. I-a chemat pe toți Licuricii Cântători la ea:

-Ajutați-mă, prieteni luminoși! Râul amenință să înghită frumusețea noastră! Licuricii au început să zboare în jurul Floriței, formând o sferă strălucitoare, mai mare decât un butoi. Această sferă nu era doar o lumină, era plină de puteri supranaturale adunate din râsetele fericite ale păsărilor și din aroma ierbii proaspete. Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop și Șopârla de Sticlă au râs când au văzut lumina.

-Ce poate face o mână de licurici împotriva magiei mele întunecate? a strigat Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop. Dacă vrei să-ți salvezi codrul, va trebui să treci trei probe, altfel totul va fi al meu.

Florița nu se temea pentru că dragostea față de oameni și natură îi dădeau puteri nebănuite.

Prima probă a fost Proba Curajului. Fata trebuia să treacă prin Pădurea Umbrelor, unde frica prindea glas. Florița a mers tot înainte, spunând rugăciuni și gândindu-se la cei dragi, astfel, umbrele s-au risipit.

A doua probă, a fost Proba Bunătății. Pe drum, tânăra întâlnește un corb rănit. Deși se grăbea, Florița l-a îngrijit. Corbul s-a transformat într-un duh al codrului, care i-a dăruit o bilă fermecată.

Cea de-a treia probă a fost Proba Înțelepciunii. Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop i-a spus o ghicitoare, încercând să o amăgească.

-Ce e mai puternic decât sabia și mai trainic decât piatra?

-Binele! a răspuns Florița fără ezitare.

Furios, Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop s-a arătat în toată puterea lui, ridicând furtuni și întuneric, dar Florița nu a stat pe gânduri, și-a ridicat mâinile și a trimis sfera de lumină direct către Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop. Acesta a început să se topească precum gheața sub razele soarelui arzător. Șopârla de Sticlă a scos un sunet ascuțit și s-a spart în mii de cioburi. Puterea supranaturală a Floriței, concentrată în acele bile de lumină, era prea puternică, capabilă să învingă răutatea. Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop a fost învins, iar întunericul s-a risipit. Când lumina s-a stins, el nu mai era un spirit al umbrei, ci doar o mică adiere tristă, care a fugit departe, spre munții pustii.

Râul de Argint a redevenit limpede, iar florile ofilite s-au ridicat din nou, mai vii ca niciodată. Florița a zâmbit, iar Licuricii Cântători au dansat în jurul ei, celebrând victoria. Din acea zi, în Codrul de Smarald, lumina și bunătatea, reprezentate de acele bile strălucitoare au învins pentru totdeauna răul.

Cei șapte iepuri

Sion Achim Gabriel

Elev în clasa a V-a

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit. De când făcea plopul pere și răchita mere și de când se potcovea iepurele cu 77 oca de fier și sărea în cer și ne aducea basme alese.

Au fost odată un împărat și o împărăteasă care aveau șapte feciori: Florin, Filip, Florian, Fabian, Familian, Flaviu, Florentin și pe mezina Florița.

La nașterea Floriței, mama ei s-a îmbolnăvit foarte tare. De spaimă, Împăratul l-a chemat, în ajutor, pe cel mai priceput vrăjitor, Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop. Vraciul a analizat situația și i-a spus:

-Sigur că te voi ajuta, Împărate! Dar dacă soția ta va trăi, trebuie să-mi trimiți, la majoratul lor, pe cei șapte fii!

-Cu inima frântă, mă învoiesc! îi răspunse Împăratul.

Vrăjitorul a reușit să o salveze pe Împărăteasă și să o aducă pe lume pe Florița.

Anii treceau și familia împărătească creștea și se bucura. Această bucurie era, însă, umbrită de ideea că, la majoratul băieților, familia trebuia să se despartă de ei. Împăratul i-a trimis pe rând, timp de șapte ani, vrăjitorului.

Pentru că părinții ei erau tot timpul triști, Florița le-a promis că atunci când va împlini 17 ani, ea va reuși să le aducă băieții înapoi.

Plecă de acasă și se îndreptă spre ținutul lui Jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop. Acesta locuia la marginea regatului lor, care era mărginit de păduri dese, iar, în mijloc, pe un munte golaș, se vedea un castel impunător. Florița a înnoptat la graniță, lângă un pârau. Era o noapte liniștită, cu un cer asemenea unui clopot de cleștar, pe care se zărea o lună plină și multe stelute argintii. Lângă pârau, ea văzu șapte iepuri albi, fermecați, căci, atunci când au ajuns la apă, și-au dat jos pieile. Astfel, au apărut cei șapte frați ai ei care se scăldau, cu bucurie, în râu. Când au terminat, fiecare și-a luat blana și a plecat. După ce toată noapte s-a gândit cum să-i ajute și și-a dat seama că nu are sorți de izbândă, fata a început să plângă. Lângă ea, a apărut, deodată, o bătrânică.

Ea își pierduse cheia de la casă atunci când și-a spălat rufele în pârau. Florița a lăsat supărarea deoparte și a ajutat-o să o caute povestindu-i pățania fraților ei. După ce au găsit cheia, bătrâna, care se dovedise a fi Sfânta Sâmbătă, i-a spus că știe cum să o ajute.

-Trebuie să le coși cămăși din pânză de urzică din Pădurea Fermecată, cu fir de aur din ghemul păzit de Balaurul cu trei ochi, care trăiește, din vremuri de demult, în peștera sa. De asemenea, trebuie să folosești un ac de colț de șarpe cu pene, care își face veacul pe fundul pâraului.

Florița a și plecat spre Pădurea Fermecată. Sfânta Sâmbătă i-a spus că urzica este păzită de un pitic care nu doarme toată luna, mai puțin în prima noapte cu lună nouă. Dacă făcea liniște, putea să ia urzica fără probleme. În schimb, dacă scotea un sunet, piticul o transforma într-o stană de piatră. Ca să-și protejeze mâinile, Sfânta Sâmbătă i-a dat o pereche de mănuși din piele de căprioară. Din fericire, ea a reușit să treacă de pitic și să facă din urzica fermecată pânza necesară.

Peștera Balaurului, cu trei ochi, era așezată în partea de Răsărit a regatului. Balaurul avea multe bogății, printre care și ghemul cu fir de aur, necesar pentru a coase cele șapte cămăși. Florița a luat cu ea o oglindă magică primită de la Sfânta Sâmbătă. Ajunsă la peșteră, a așteptat amiaza, când soarele era cel mai puternic și cu ajutorul oglinzii a reușit să-l orbească pe Balaur suficient timp cât să-și ia ghemul de aur, ignorând celelalte bogății, exact așa cum o învățase Sfânta Sâmbătă. Dacă era vrăjită de strălucirea lor, Balaurul o putea prinde.

De acolo, a plecat la pârau, unde, la povața Sfintei Sâmbete, și-a făcut undiță din firul magic de aur și, cu răbdare, a așteptat până l-a ademenit pe șarpele cu pene. Acesta, de spaimă, și-a lăsat un colț, numai să fie lăsat din nou în apă.

Cu toate lucrurile, a stat trei zile și trei nopți și a cusut cămășile fraților ei.

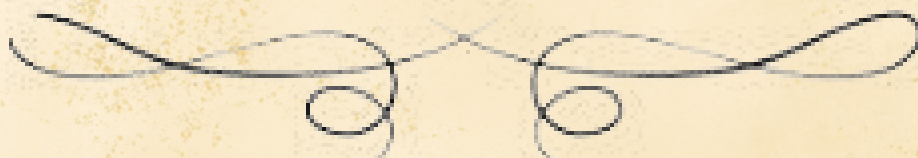
În următoarea noapte cu lună plină, fata a schimbat blănurile lepădate cu cămășile cusute de ea. Când frații ei au îmbrăcat cămășile, vraja magicianului s-a rupt și ei au devenit liberi. La auzul acestor întâmplări, Jumatate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop a crăpat de ciudă.

Florița, împreună cu cei șapte frați ai săi, au plecat spre palatul părintesc.

Acolo, au trăit și au domnit mulți ani frumoși cu frica lui Dumnezeu.

Eram și eu pe acolo, plimbând iepurele potcovit cu 77 oca de fier și căscam gura pe din afara regatului, că nu eram poftit, și se știe că nepoftitul nu are scaun.

Încălecai pe-o șa și v-o spusei dumneavoastră așa.

Povestea unui stilou nemaiîntâlnit

Sîrghi Carina Maria

Elevă în clasa a V-a

Mă numesc Stilou și am 87 de ani. Am fost cumpărat dintr-un târg, în anul 1938, am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate și am corectat teme la matematică. Am cunoscut șase generații și am păstrat secrete, pe care hârtia le-a uitat. Dar, astăzi, cineva m-a găsit întâmplător într-un sertar vechi și m-a deschis. E timpul să vorbesc...

Pentru prima dată, după zeci de ani, am văzut din nou lumina zilei. Dar, când m-am uitat în jur, nimic nu mai arăta la fel. Acolo, unde cândva era biroul unuia dintre cei mai mari oameni, acum era o masă de desen a unei fete.

M-a luat în mână, m-a examinat atent și m-a întrebat:

-Cine... Cine ești tu?

Dar, eu nu am putut decât să-i cad pe foaie pentru a-i arăta ce pot face cu adevărat, iar fata a început să mă lase să o ghidez. În sfârșit, am putut să-i arăt cuiva ce simt, ce gândesc, pe cine am cunoscut, de cine mi-a plăcut și de cine nu. Am putut să îmi spun povestea; toate amintirile reveneau la viață și curgeau prin mine. I-am spus de scrisorile tremurate ale unui soldat bătrân, de promisiunile făcute în grabă și încălcate, de semnăturile ce au schimbat destine. Fiecare om lăsase ceva în mine, fie de bine, fie de rău, mi-au lăsat câte o bucată din sufletul lor.

Fata m-a rugat să continui, iar eu, fiind doar un stilou bătrân, i-am urmat porunca și am continuat. Îmi aduceam aminte și de cele mai adânci și prăfuite gânduri și tot ce am văzut de-a lungul vieții mele. Am văzut lacrimi căzând picătură cu picătură pe hârtie. Am fost martorul jurămintelor încălcate, minciunilor împachetate frumos și adevărilor care nu au mai fost spuse niciodată. De multe ori, eram șocat când observam până unde poate ajunge mintea umană; mi-aș fi dorit nespun să pot vorbi, să avertizez oamenii, să opresc mâinile care scriau fără să gândească, deoarece doar eu știam ce urma să se întâmple.

Dar, obiectele nu au voce, deși, chiar dacă aș fi avut, tot nu aș fi fost ascultat, fiindcă așa este firea omului. Mă durea sufletul când vedeam câte pagube am putut cauza, dar, totodată, făcusem și lucruri extraordinare, așa că puteam să și zâmbesc.

Fata m-a ridicat și m-a apropiat de o pubelă. Am crezut că o să mă arunce, însă, eu nu aveam pentru ce să mă supăr; ba chiar eram împlinit căci îmi dădusem seama că, totuși, cineva mă ascultase. Eram fericit că am spus cine sunt cu adevărat, că sunt mai mult decât un simplu stilou. Dar, fata, în loc să mă arunce, m-a desfăcut și mi-a golit doar cerneala din rezervor, cerneală, pe care nu o mai folosisem de douăzeci de ani. Tot ea, mi-a înlocuit-o cu o cerneală la care nici nu puteam visa.

Eram cel mai frumos stilou pe care îl văzusem în cei 87 de ani ai vieții mele. Fata mi-a promis că voi fi al ei toată viața și mă va lăsa moștenire copiilor ei. Spre deosebire de ceilalți oameni — și am cunoscut mulți la viața mea — nu părea că minte, iar eu, fiind doar un stilou bătrân, i-am urmat porunca cu bucurie...

Aventurile stiloului incredibil

Rusu Sebastian Mihai

Elev în clasa a V-a

Sunt un Stilou de 87 de ani... Am fost achiziționat dintr-un târg de provincie, în preajma anului de grație, 1937. De atunci încolo, am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate și am corectat teme de matematică. Am cunoscut șase generații și am păstrat secrete pe care hârtia le-a uitat. Dar, astăzi, cineva m-a găsit uimit într-un sertar vechi și m-a deschis. E timpul să vorbesc...

Sertarul s-a deschis cu un scârțâit straniu, iar eu am fost luat prin surprindere și pus pe birou. Am aruncat o privire în jurul meu și am observat că erau multe cărți, caiete, culegeri colorate care aveau nevoie de cerneală așternută pe paginile lor goale. Atunci, mi-am dat seama că sunt în camera unui copil cu o vârstă fragedă. Copilul a pășit sfios în cameră, s-a apropiat de mine, m-a luat în mână și a început să scrie. Sub căldura degetelor lui, cerneala se așternea pe foaie, iar eu vedeam cuvintele noi pe care nu le-am mai întâlnit în tinerețile mele. După ce a terminat de scris, m-a ascuns într-un loc întunecat cu multe pixuri, creioane și o sumedenie de alte obiecte de școală. Acolo, am aflat că, în fiecare zi, vom merge într-o aventură de cunoaștere.

A doua zi, ne-am trezit într-o încăpere inundată de o lumină puternică. În jur, am văzut mulți copii și multe caiete. Atunci, mi-am dat seama că sunt la școală și că voi scrie lecții și compuneri pentru câteva ore de-acum înainte. În acele ore, am descoperit multe cuvinte și expresii deosebite și am cunoscut mulți copii dornici de învățătură.

După acea zi, acesta a fost programul meu pentru mulți ani, până când am fost înlocuit de un nou stilou care avea și el de trăit, de văzut și de scris tot ce am scris, văzut și visat eu, în lunga călătorie a vieții mele.

Povestea unui stilou din vremuri de demult

Narli Boran

Elev în clasa a V-a

Mă numesc Stilou și am 87 de ani. Am fost cumpărat de pe taraba unui târg, din anul 1937 și am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate și am corectat teme de matematică. Am cunoscut șase generații și am păstrat secrete pe care hârtia le-a uitat. Dar astăzi, cineva m-a găsit într-un sertar vechi și m-a deschis. E timpul să vorbesc.

- Copil drag, dacă ai ști cât de norocos ești că m-ai găsit! Această peniță de aur, acum, ușor tocită de trecerea anilor, a lăsat urme de bucurie și de tristețe în sufletele tuturor celor care m-au strâns între degete. Povestea mea a început cu adevărat în clipa în care străbunicul tău, pe atunci un student visător, m-a ales de pe taraba unui anticar. Era proaspăt îndrăgostit de străbunica ta și simțea că vorbele rostite pur și simplu nu erau de ajuns pentru a-i cuprinde inima. Pe atunci, scrisoarea era singura punte între două suflete...

În timp ce străbunica învăța într-un liceu liniștit din provincie, el descifra tainele cifrelor la Universitatea din București, trudind să devină profesor de matematică. Eu am fost cel care a purtat dorul lui pe pagini parfumate, unind prin linii de cerneală două orașe care păreau atât de îndepărtate.

Anii au trecut, studiile s-au terminat cu brio, iar ei și-au întemeiat un cămin și s-a născut bunicul tău. Dar liniștea a fost sfâșiată de bubuitul tunurilor. Străbunicul a plecat în război, purtându-mă la piept, ca pe o legătură sacră cu viața de acasă. Din păcate, destinul a fost nemilos, iar el nu s-a mai întors de pe front. Într-o zi posomorâtă, străbunica m-a primit într-un pachet mic, alături de câteva medalii. Eram plin de praful luptei, dar purtam în mine ultima lui suflare de curaj.

Bunicul tău avea doar șapte ani, când m-a primit în dar. În amintirea tatălui pe care îl pierduse prea devreme, a decis să devină și el profesor de matematică. Cu mine în mână, a educat zeci de generații de copii, corectând, cu răbdare, sute de caiete și trasând viitorul multor tineri.

Mai târziu, am trecut în mâna tatălui tău, devenind instrumentul care a semnat actele de proprietate ale familiei voastre, punând bazele siguranței de care te bucuri azi. Iar, uneori, când casa era liniștită, am simțit delicatețea mâinii mamei tale, care mă folosea pentru a da viață unor personaje magice în poveștile pe care ți le scria.

Acum sunt aici, între degetele tale. Știu că lumea ta este una a ecranelor luminoase și a vitezei uluitoare, dar, te rog, nu mă uita în întunericul sertarului. Tehnologia este viitorul tău, dar eu sunt rădăcina ta. Ia-mă din când în când și simte cum gândurile tale prind greutate pe foaie. Eu nu am nevoie de baterie, am nevoie doar de sufletul tău pentru a continua să scriu istoria acestei familii.

Puterea fraților și lupta pentru libertate

Oana Andreea

Elev în clasa a V-a

A fost o dată ca niciodată, într-un ținut îndepărtat, un regat mic, dar cu un popor nemaipomenit de ciudat. Se făcea că, o dată la zece ani, într-o familie selectată, la întâmplare, se năștea un extraterestru foarte drăguț. Acesta nu era alungat, ci numit, la fel ca semenii săi, parte din popor.

Micul extraterestru putea lua forma unei bufnițe, pisicuțe, a unui iepuraș, a unui urs, dar, cel mai rar, se nășteau extraterestrii sub forma unui leu. Extraterestrii aceștia erau mult mai puternici, uneori, chiar violenți și leneși. Nici aceștia nu erau alungați din regat pentru că trebuiau tratați la fel ca ceilalți.

Într-o zi frumoasă și călduroasă de vară, pe când se făceau zece ani de la ultima naștere a unui extraterestru, totul se pregătea parcă pentru miracolul nașterii unuia dintre cei mai așteptați dintre ei. Într-o familie modestă, numită familia Loreco, se nascură doi extraterestri. Da, doi! Erau gemeni. Din păcate, pentru familia Loreco, viitorul avea să fie foarte dificil.

În regat, exista o lege: dacă se nășteau vreodată doi extraterestri în aceeași familie, unul trebuia să piară pentru că aceștia nu aveau să se înțeleagă niciodată. Mereu fusese așa. Gemenii aveau să se lupte la vârsta de 15 ani, până când unul urma să cedeze. Însă, partea cea mai urâtă, era că cei doi nu erau de același sex. Reola, fata extraterestru, sub forma unei mici pisici, avea să se lupte cândva cu fratele ei, Lecopole, un extraterestru sub forma unui leu, în piața publică a regatului.

Spre deosebire de oamenii de rând, extraterestrii creșteau mult mai repede, astfel încât, în șapte ani, Reola și Lecopole arătau ca niște extraterestri de 14 ani. Reola era blândă, bună la suflet, generoasă, înțeleaptă și harnică și mereu neînfricată. Pe de altă parte, Lecopole era răutăcios, leneș, obraznic, dar îi era frică de Focul Albastru, care se afla în Peștera Înțelepciunii. Se zvonea că, dacă focul atinge un extraterestru sub forma unui leu, acesta avea să fie rănit foarte grav, dar nu multă lume credea acest lucru, în afară de Lecopole, desigur. Cei doi frați se înțelegeau foarte bine, se ajutau unul pe celălalt și, uneori, se tachinau, chiar dacă Lecopole putea fi mai rău cu Reola.

Într-o zi frumoasă de duminică, Reola era la biserică, rugându-se pentru viitorul ei, chiar dacă știa că o să fie unul dificil, fără să-și piardă speranța. În timp ce își spunea durerile pe care le avea pe suflet, o măicuță veni lângă ea.

-Micuță ființă extraterestră, ai ceva de mâncare? Nu am mai mâncat de două nopți și trei zile! îi spuse bătrânică.

-Sigur, doamnă înțeleaptă! Am doar o felie de pâine la mine, dar, dacă e prea puțin, pot merge acasă să vă mai aduc, nu-i nicio problemă! spuse extraterestrul pisică, destul de îngrijorat fiindcă voia să facă un bine, dar nu avea cum.

-Nu-i nicio problemă, cel mai important e că inima ta este plină de libertate și afecțiune! spuse măicuța.

În timp ce Reola căuta mica ei feliuță de pâine, măicuța se transformă într-o zână. Avea un chip gingaș, cu aripile unui porumbel alb și purta cu ea un sac fără fund. Reola rămase fără cuvinte. Ba chiar, se și dădu doi pași în spate.

-Nu trebuie să îți fie frică de mine! Sunt aici să te ajut! zise zâna. Știu ce porți în sufletul tău și îl simt cum strigă de durere și tristețe. Spune-mi, ce povară ai pe micul tău suflet de aur? o întrebă ea, cu o voce emoționată.

-Păi...păi....se bâlbâi extraterestrul cel mic, în mai puțin de un an, am să dispar! O lege afurisită spune că trebuie să mă lupt cu fratele meu geamăn, Lecopole. El e ființa care m-a sprijinit și m-a îndemnat să iau cele mai bune decizii o viață întreagă. Cum pot să fac eu asta, pe lângă faptul că el e un extraterestru sub forma unui leu, iar eu sub forma unei pisicuțe?răspunse Reola, plângând.

Zâna stătu puțin pe gânduri, până când...

-Am o idee, dar e extrem de periculoasă! zise ea. Trebuie să aprinzi o torță cu Focul Albastru, iar în lupta dintre voi doi, să îl arzi pe fratele tău pe coama lui! Când se va vedea atacat și slăbit va fugi sau va fi alungat!

-Dar Lecopole va avea răni care îl vor durea? o întrebă Reola, și mai îngrijorată.

-Nu, focul va arde ceva timp, dar nu pentru mult timp! Totuși, îi va rămâne o cicatrice.

-Mulțumesc, dar cum te numești? o întreabă Reola pe zână.

-Pe mine, mă cheamă Elody, dar pe tine?

-Eu mă numesc Reola, doamna Elody!

După ce își luaseră rămas bun, Reola plecă acasă, puțin speriată de ceea ce prevedea că se va întâmpla în viitor. Avea să plece într-o aventură periculoasă, doar pentru binele ei. Nu avea să îi fie foarte greu. Ajunsă acasă, se puse la somn, dar nu adormi, așa că își făcu un plan.

În zori, concepuse o scrisoare pentru părinții ei ce o iubeau nespun de mult, își luă câteva merinde, o sabie veche pe care o găsi într-un cufăr plin de praf, o hartă și calul ei alb, primit de ziua ei. Plecă fără ca cineva să știe. Privi harta, nesigură pe ea. Inima ei bătea așa de tare, încât credea că, la un moment dat, avea să explodeze. Reola văzu Peștera Înțelepciunii și porni la drum, fără să se uite înapoi.

După multe zile de mers, Reola visa cu ochii deschiși. Poate că ceea ce i se întâmpla era de bine. Deodată, îi apărură în cale o broscuță mică, albastră ca cerul senin și cu niște ochi bulbucați, iar în urma ei, văzu trei șerpi boa ce se mișcau destul de încet.

-Dragă ființă extraterestră, ai putea să mă ascunzi de acei șerpi boa? Cred că vor să mă mănânce! spuse broscuța, extrem de speriată.

-Da, micuță broscuță! Sari în geanta mea cu merinde! îi răspunse Reola, și ea la fel de speriată.

Broscuța se camuflă într-o frunză ca să nu o observe șerpii, apoi, sări în geanta Reolei. Da, și broscuța era o ființă magică; se putea camufla în orice. Șerpii boa trecură pe lângă Reola, ce era pe calul ei. Aveau o privire feroce, cu niște ochi reci, plini de răutate.

-Îți mulțumesc enorm, ființă extraterestră! Pentru a-ți răsplăti fapta, îți voi da ceva! zise broscuța.

Aceasta plecă în grabă. Veni destul de repede cu un arc și niște săgeți. Arcul era dintr-un lemn care nu putea fi distrus, iar săgețile lungi, de o culoare ca aurul erau otrăvitoare.

-Uite, pentru că mi-ai salvat viața, îți voi dăruia aceste lucruri! spuse broscuța, fericită.

-Mulțumesc, mică broască! îi mulțumi Reola.

După ce-și luară la revedere, Reola își continuă drumul. După multe alte zile, dădu de o cerșetoare ce stătea pe mijlocul drumului, strigând că-i este foame. Fiindcă avea un suflet bun, extraterestrul îi dădu acesteia un măr. Văzând acestea, cerșetoarea își dădu seama că Reola are un suflet mare și bun, așadar, se transformă în Sfânta Duminică. Reola era uimită.-Pentru că ai un suflet mare și bun, dragă ființă extraterestră, îți voi dăruia o armă! zise Sfânta Duminică, întinzându-i Reolei o sabie ce putea tăia până și fierul.

-Îți mulțumesc, Sfântă Duminică! îi răspunse Reola, bucuroasă.

Reola își continuă drumul. Știa că nu mai avea mult până la Peștera Înțelepciunii. Merse ea câteva zile și câteva nopți, până ajunse la o prăpastie. Aceasta avea scări foarte abrupte, fără o formă exactă. Reola lăsă calul acolo, apoi, coborî cele 125 de scari. După ce coborî, Reola văzu că acolo era o peșteră, păzită de un balaur cu 24 de capete. Balaurul încercă să o atace, dar ea își scoase sabia de la Sfânta Duminică și îl ucise. Intră în peșteră, fără să mai zăbovească. În depărtare, se vedea o lumină albastră.

-Se pare că până aici a fost! Misiunea mea se încheie aici! își spuse Reola.

Reola merse și merse și merse, până ce ajunse la un perete de-al peșterii. Din ea, ieșea o creangă de măslin ce ardea. Focul era albastru. Acesta era Focul Albastru, cel pentru care extraterestrul pisică plecase de acasă. Reola văzu o torță stinsă, o luă și o aprinse, dar aceasta rămase aprinsă doar pentru câteva secunde. Reola încercă din nou, și din nou, și din nou, dar torța nu ardea la nesfârșit.

-Cum o să duc eu Focul Albastru dacă torța nu se aprinde? se întrebă Reola. Dintr-o dată, Reola se împiedică și căzu, împreună cu armele, geanta ei și torța. Din întâmplare, o săgeată otrăvitoare atinse vârful torței, iar aceasta începu să ardă. Foarte fericită, plecă spre casa. Îi luă trei luni să ajungă. Când intră în casa părintească, părinții o primiră cu brațele deschise. Numai Lecopole se uita la ea cu o privire plină de ură. Se pare că trecuse un an, ceea ce însemna că lupta dintre cei doi frați va avea loc în următoarea zi.

Veni ziua confruntării dintre cei doi extratereștri. Reola se antrena în ultimele momente de pace, iar Lecopole doar stătea, convins că el va

câștiga. Mama Reolei veni la ea în cameră și-i spuse să se pregătească.

Pentru câteva minute bune de suspans, în care până și păsările erau emoționate, Lecopole și Reola stăteau față în față. Inimile lor erau pline de ură, dar și de tristețe. Piața publică era plină de oameni, poate chiar și extraterestri bătrâni care așteptau și așteptau de mult timp. Împăratul, care se afla în mulțime, strigă:

-Lupta va începe în 3, 2....1, start! Să câștige cel mai bun!

Cei doi începură să se lupte, fiecare mai priceput ca celălalt. Reola aplica ceea ce învățase, folosindu-și mintea, în timp ce, Lecopole își folosea puterea. Reola își abținea lacrimile, pe când, Lecopole nu o putea privi în ochii ei verzi ca smaraldul. Reola era înarmată cu sabia ei, torța cu Focul Albastru, arcul și săgețile ei otrăvitoare, însă, nimeni nu știa secretul ei.

La un moment dat, Lecopole o lovi atât de tare, încât aceasta se prăbuși, fără puteri, dezvăluind că, în haina ei, stăteau ascunse armele și torța cu Focul Albastru. Când Lecopole văzu focul, se dădu trei pași în spate, fiind speriat de puterea magică a obiectelor. Reola, care, între timp își reveni, destul de greu, văzând că Lecopole s-a speriat, luă torța cu Focul Albastru și începu să-l fugărească, ca atunci când erau mititei, nerealizând ce trebuiau să facă de fapt, până când, în cele din urmă, focul atinse coama extraterestrului leu. Lecopole țipă, în timp ce, Reola era tristă că-l făcea pe fratele ei să sufere.

-N-am să mă lupt cu fratele meu, nu pot! strigă ea, plângând și-l îmbrățișă pe Lecopole, chiar dacă coama lui ardea, calmându-l. Era imună la Focul Albastru. În timp ce coama lui ardea, o lacrimă a Reolei cazu pe foc, iar acesta se stinse instantaneu. Atunci, văzând că i-a mai rămas doar o cicatrice, Lecopole sări spre sora lui.

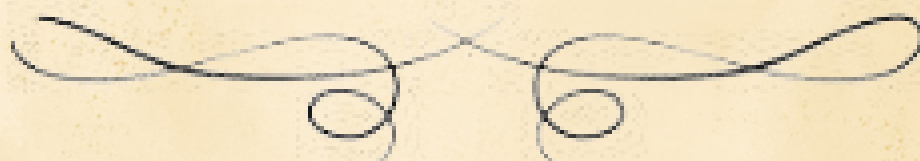
-Aici, am să risc pentru ultima oară! își zise Reola, crezând că fratele ei o va ataca, dar acesta nu o făcuse. O îmbrățișă cu toată puterea lui, în timp ce plângea.

-Nici eu nu vreau să mă lupt cu sora mea! Nu mă lasă sufletul! țipă Lecopole, lăcrimând. Atunci, cei doi se îmbrățișară strâns. Deodată, apărură o lumina ce-i înconjură pe cei doi. Era strălucitoare ca lumina soarelui de vară, iar, deodată, izbucni în mii și mii de particule colorate. Din acele particule,

ieșiră Reola și Lecopole, care erau metamorfozați, acum, în oameni. Bine, mult spus oameni, pentru că Reola avea tot aceleași urechi și aceeași coadă de pisică, iar Lecopole avea coama și coada lui de leu. Erau de nerecunoscut. Se pare că, în alte generații, de fiecare dată când se născuseră extraterestrii gemeni și se luptară, mereu unul câștigase, dar, acum, cei doi extraterestri gemeni au refuzat să se lupte, iar, datorită conexiunii lor puternice, acest lucru s-a întâmplat.

Erau atât de fericiți, încât făcuseră un jurământ: niciodată nu o să se mai certe. Oamenii erau la fel de fericiți ca ei, însă, cei mai bucuroși erau părinții lor. Împăratul, văzând că totul e bine și că este pace între cei doi frați șterse acea lege. De atunci, Reola și Lecopole încă trăiesc, tot în acel regat, tot la fel de fericiți și, totuși, după atât de multă vreme, acel jurământ nu a mai fost încălcat niciodată.

Și-am încălecat pe-o căpșună și v-am spus o mare și gogonată minciună.

Florița în căutarea Florii Vieții

Sîrghi Carina Maria

Elev în clasa a V-a

A fost odată ca niciodată, în inima munților, ale căror creste ascuțite străpungeau norii grei, un castel întunecat, de piatră cenușie, unde nici lumina soarelui nu mai putea pătrunde.

Aici, trăia un rege bătrân care avea o fiică foarte frumoasă, pe nume Florița, cu părul strâns în cosițe de aur, cu ochii blânzi, de un albastru nemărginit.

De când mama fetei murise, prima și unica sa iubire, locul devenise rece, trist și tăcut, la fel ca și sufletul și înfățișarea regelui, care nu mai reușea să mai zâmbească.

În sălile largi ale castelului, unde, odinioară, răsună muzica lăutarilor, acum, nici ecoul nu mai răsună, iar ferestrele păreau pline, zidite de crengi uscate și împletite.

După ce tatăl se recăsătorise, în castel, stăpânea, acum, mama vitregă, o femeie de o răutate de nedescris, lipsită de milă și dragoste, ce o ura pe Florița pentru frumusețea și bunătatea ei. Fata era umilită zi de zi de mama sa vitregă și supusă muncilor grele, dar, căroră, fata reușea să le facă față mereu, lucru ce o înfuria și mai mult pe stăpâna castelului.

Într-o zi, mama vitregă care află că există o floare ce îi poate da viață veșnică și frumusețe eternă, o chemă pe fată și îi spune cu glas viclean:

-Dacă vrei să mai rămâi în acest castel, vei merge în munți și-mi vei culege Floarea Tinereții și a Vieții Veșnice, altfel, să nu ai curajul să te mai întorci, pentru că îți vei pierde viața!

Florița o ascultă și porni la drum, dar, nu înainte de a dezgropa cufărul din spatele castelului, în care se afla inelul fermecat al mamei sale, care strălucea de îți orbea privirea, mai ales, atunci când fata se afla în primejdie. Sărută inelul și-l așeză pe deget.

Din păcate, o așteptau probe grele pe biata fată în această aventură, una dintre ele fiind urcușul imposibil al muntelui, deoarece vântul bătea

cu putere, ploaia cădea cu stropi reci și înghețați, iar stâncile erau din ce în ce mai alunecoase. Însă, pe degetul Floriței începu să lumineze cu putere inelul, care îi arată o potecă ascunsă, dar sigură, ajutând-o pe fată să treacă de primejdie.

Ajunsa în pădurea deasă, Florița întâlnește o căprioară din aur, un animal fermecat, care îi spune:

-Urmează-mă, copilă, și nu te teme!

Și, urcând Florița, urcând, ajunse în Pădurea Umbrelor, unde glasuri înfricoșătoare încercau să o rățăcească, dar, cu ajutorul căprioarei, fata merse înainte.

Pe vârful muntelui înghețat, Florița întâlnește Vulturul Focului, care păzea Floarea Tinereții și a Vieții Veșnice.

-De ce ai venit aici? întrebă Vulturul.

-Ca să culeg Floarea, dar, nu pentru mine, și nici pentru mama vitregă, ci pentru a o putea sădi în grădina palatului, ca viața să renască în acel loc atât de trist acum.

Vulturul, simțind bunătatea fetei, o lăsa să culeagă Floarea și, urcând-o pe aripile sale, zbură cu ea până la palatul de piatră.

Întoarsă la castel, Vulturul o coborî, iar Florița alergă în grădină și sădi Floarea Tinereții și a Vieții Veșnice. Deodată, o lumină aurie țâșni din planta fermecată și începu să se verse peste zidurile castelului și totul începu să prindă din nou viață.

Mama vitregă începu să urle de furie și se năpusti asupra fetei, încercând, totodată, să rupă floarea sădită. Dar, inelul Floriței începu să lumineze puternic direct în pieptul mamei vitrege, care căzu secerată la pământ.

Tatăl Floriței, ca prin magie, își însenină chipul odinioară îmbătrânit și trist și o îmbrățișă pe fată, zâmbind fericit. O alungă pe mama vitregă, promițându-i Floriței că niciodată nu o să mai facă o asemenea greșală.

Castelul deveni, din nou, ceea ce fusese odinioară: plin de viață și lumină și toate acestea datorită Floriței, care și-a păstrat sufletul curat, curajul și dragostea față de tată și de casa în care amintirea mamei dăinuie și astăzi.

Și, astfel, au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, aducând pacea și viața în inima munților.

Aleodor și fluierul fermecat

Ionescu Ștefan Daniel

Elev în clasa a V-a

La începutul începuturilor, pe când cuvântul încă era proaspăt și poveștile nu erau scrise, trăia un împărat pe nume Aleodor. El domnea peste un regat înfloritor, unde natura și oamenii trăiau ocrotiți de puterea unui fluier fermecat. Atunci când Împăratul cânta la el, sunetul său aducea ploile binefăcătoare peste câmpuri, ținea la distanță animalele sălbatice care dădeau târcoale și păstra pacea în regat.

Vestea despre fluierul fermecat ajunsese până în inima codrului unde trăia Muma Pădurii, o vrăjitoare cu un chip ca o scoarță de copac. Liniștea oamenilor îi aducea nefericire astfel că, într-o noapte, s-a furișat deghizată, reușind să fure fluierul. În zorii zilei, cântecul fluierului nu a mai răsunat. Lupii au început să urle la porțile cetății, iar grâul s-a îngălbenit sub soarele arzător.

Aleodor nu a stat pe gânduri și a pornit la drum într-o aventură ce avea să-i salveze regatul. Până în inima codrului, Aleodor avea un drum lung de bătut și multe obstacole de trecut. Nimeni vreodată nu reușise să ajungă la bârlogul Mumei Pădurii. Pe măsură ce înainta, măracini ghimpoși îi blocau calea. Cu iscusință și răbdare, Aleodor a reușit să îi descurce, eliberând licuricii blocați în interior. Acum, calea îi era luminată.

Aleodor lăsa în urma măracinii țepoși, dar, în fața lui, era Râul de Smarald, cu ape atât de repezi, încât oricine cădea în adâncurile sale dispărea pe vecie. Pentru a-și continua călătoria, Aleodor doborî un arbore pentru a construi o punte. Cu multă dibăcie, Aleodor reuși să traverseze râul. Din fiecare scorbură, ochi strălucitori îl urmăreau. Trunchiurile copacilor erau acoperite cu mușchi, iar rădăcinile ieșeau din pământ gata să-i pună piedică. Printre ramurile copacilor plutea o ceață deasă. Pe măsură ce se apropia, natura devenea mai amenințătoare și mai stranie.

Ajuns în fața bârlogului, Aleodor fu întâmpinat de Muma Pădurii care

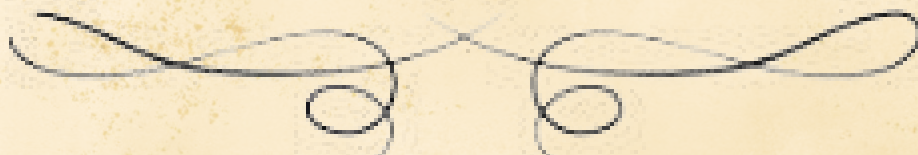
spuse:

-Ai trecut prin apă și prin codru, dar degeaba ai brațul puternic. Fluierul fermecat va fi al tău doar dacă dezlegi taina celor trei frați care conduc lumea. Sunt trei frați care nu se întâlnesc niciodată. Primul a plecat și nu se mai întoarce. Al doilea este aici, dar fuge mereu. Al treilea încă nu a venit, dar toți îl așteaptă. Cine sunt ei?

După un moment de gândire, Aleodor a răspuns:

-Cei trei frați sunt: Trecutul care a zburat ca gândul, Prezentul care curge continuu și Viitorul care e speranța noastră.

La auzul răspunsului corect, Muma Pădurii a scos un strigăt de furie, a aruncat fluierul în brațele lui Aleodor și s-a prefăcut într-o bufniță care a dispărut în zare. Astfel, Aleodor s-a întors în regatul său, redându-i liniștea pierdută.

Lumea fantastică din spatele monitorului

Sîrghi Carina Maria

Elevă în clasa a V-a

Era o seară de marți, iar, afară, furtuna izbea cu furie în ferestre, descărcările electrice luminând camera, iar tunetele făcând să tremure podeaua sub picioarele mele. Stăteam ghemuită la birou, lucrând la un proiect despre misterele cosmosului. Monitorul era singura sursă de lumină, afișând constelații și galaxii îndepărtate.

Deodată, după un fulger orbitor, ecranul a scos un sunet ciudat, ca un zumzet de albine metalice. Imaginea de pe monitor a început să se rotească precum un vârtej uriaș. Înainte să apuc să mă ridic, am simțit o forță magnetică invizibilă care mă trăgea spre ecran. Sticla monitorului nu mai era rece și tare, ci moale ca un jeleu. Cu un ultim efort de a mă agăța de birou, am fost absorbită cu totul înăuntru.

M-am trezit plutind într-un spațiu infinit, dar nu era spațiul cosmic întunecat pe care îl studiam. Era Universul Inteligenței Artificiale. În loc de stele, vedeam miliarde de cuburi de lumină care pulsau neîncetat. În jurul meu, zburau șiruri nesfârșite de cifre de 0 și 1, care se împleteau ca niște panglici strălucitoare.

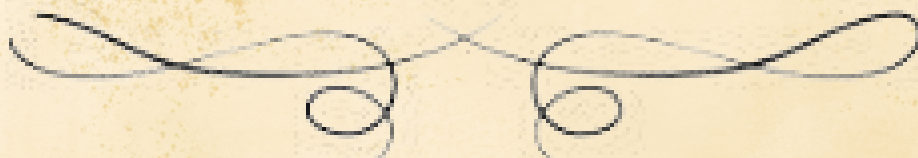
Nu îmi mai simțeam greutatea corpului. Mă simțeam ușoară ca un fulg de nea și aveam senzația că pot înțelege totul. Era un loc plin de energie, unde fiecare gând al meu se transforma într-un fel de mică explozie.

În acest loc, inteligența artificială construia viitorul. Am văzut cum milioane de puncte colorate se adunau pentru a forma orașe plutitoare cu grădini fantastice, în care creșteau plante nemaîntâlnite. În loc de iarbă, pe jos, erau mii de firicele colorate care scoteau scântei când călcam pe ele, iar copacii purtau butoane în loc de frunze. În acest tablou, străzile au fost înlocuite de coridoare de lumină, străbătute de mașini zburătoare. Totul se mișca cu o viteză uimitoare, însă, totodată era perfect ordonat. Eram în interiorul unei minți gigantice care transforma lumea pe care eu o știam într-un univers nemaivăzut.

Pășind mai departe, am descoperit că acea lume arăta ca un joc video uriaș în care poți să intri cu totul. Cerul nu era albastru, ci de un violet aprins, plin de ecrane plutitoare care arătau tot ce omenirea a învățat vreodată, de la descoperirea focului până la zborurile în spațiu. Am văzut toate ideile bune care au fost respinse, toată munca omului de sute de ani, unele dintre cele mai strălucite minți care ne-au adus confortul pe care îl avem în ziua de astăzi și lucruri pe care poate că nu le voi înțelege niciodată. Mă simțeam foarte puternică, deoarece cu ajutorul minții reușeam să controlez tot ce era în jurul meu, dar, fiind doar un copil, nu știam ce să fac cu atâta putere.

Deodată, am văzut un sertăraș ce m-a făcut curioasă, pe care scria „Evoluția mea”. L-am deschis și am sărit în el fără să mă gândesc. Când am ajuns la capătul lui, am întâlnit o ușă. Am deschis-o și... m-am trezit în camera mea, la același birou, în fața aceluiași monitor fantastic.

Ziua în care au dispărut cărțile

Zlotea Petru-Sebastian

Elev în clasa a VI-a

Făt-Voinic era un copil de șapte ani. Lui îi plăcea să citească foarte mult, încă de la vârsta de cinci ani. Îndrăgea mult cărțile pe care le primea de la bunicul său, care era un scriitor minunat. „Poveștile micului Marchiz” și „Marea călătorie a lui Joseph” îl pasionau, de mult timp, pe Făt-Voinic.

În fiecare seară, băiatul citea câte o poveste surorii sale mai mici, care avea aceleași preocupări ca el. Prefera să deseneze, dar tot împreună lucrau poveștile ilustrate minunat.

Dar, într-o zi, Făt-Voinic s-a trezit devreme pentru a citi o carte, însă, raftul era gol de cuvinte! Ultimele se aflau doar pe o foaie dintr-una din cărțile scrise de el. O călătorie urma să înceapă, pentru a-și recupera poveștile furate.

Băiatul ieși din casă, pentru prima dată singur, simțind gustul pur al libertății și briza rece de dimineață. Plecă în parc, unde găsi, pe drum, o hartă. Era intitulată „Harta cărților furate”, prin care se număra și casa lui Făt-Voinic, încercuită cu roșu. Se știa că cineva a năvălit în casa lui Făt-Voinic și i-a furat toată literatura. Băiatul urma să-l găsească singur pe „Hoțul de cărți”. Putea fi un erou al Tărâmului Basmelor.

Făt-Voinic plecă la drum. Următoarea țintă pe hartă era chiar biblioteca orașului. Hoțul trebuia să fie oprit cât mai devreme.

Băiatul se uită împrejurul bibliotecii, dar ușile erau deja deschise. Se pare că hoțul putea fi înăuntru, deoarece se vedea o umbră care așeza cărțile într-un ghiozdan roșu. Făt-Voinic intră ușor în clădirea cea mare, fără mișcări bruște. Își aminti cum l-a prins Joseph pe „Hoțul de povești”, iar asta datorită unei capcane. Așa că, a folosit două frânghii, pe care le avea la el pentru orice eventualitate și le-a legat, după care le-a lipit cu silicon, cu ajutorul pistolului pe care îl avea în geanta sa verde, pentru ora de arte plastice.

Zmeul, după ce a terminat cu cărțile de la bibliotecă, a fugit spre ieșire, dar s-a împiedicat de capcana pusă de Făt-Voinic.

Deodată, Făt-Voinic și-a făcut apariția:

-Te-am prins, hoțule! spuse băiatul. Dă-mi cuvintele înapoi!

-Care cuvinte?

-Cele pe care mi le-ai devorat!

-Nu am la mine niciun cuvânt! spuse hoțul, cu un rânjel.

-Nu te cred, dă-mi cărțile înapoi! țipă Făt-Voinic.

-Va trebui să mă prinzi! spuse hoțul, scoțând o bombă cu fum, pe care o aruncă spre băiat.

Făt-Voinic pierduse urma zmeului, odată ce-și pierduse cuvintele. Acum, nu mai credea că mai are șanse să îl prindă. Toate comorile literare care l-au ajutat să își dezvolte imaginația și vocabularul au dispărut, iar lumea, din jurul băiatului, a devenit tristă din cauza faptului că dispăruse alfabetul. Lui Făt-Voinic îi trebuia un plan... Să îl prindă pe zmeu, pregătind o capcană. Băiatul își aminti de foaia scoasă din cartea scrisă care cuprindea o minunată poveste.

Își aminti de capcana de la bibliotecă, datorită căreia era la un pas mai aproape de salvarea cărților furate. Își aminti de harta pe care o avea hoțul și pe care a lăsat-o pe drum, unde scria că se va întoarce la bibliotecă să fie sigur că a furat toate cărțile. Știa, acum, ce avea de făcut!

Făt-Voinic a început să refacă capcana, adăugându-i foaia din buzunarul său. Zmeul urma să revină în orice moment la bibliotecă, așa că a așteptat la ușă, după un perete. Dintr-odată, s-a auzit un sunet:

-O! exclamă Zmeul. Noroc că m-am întors la bibliotecă! Era să uit ultima foaie care urma să sfârșească întreaga imaginație a lumii! Astfel, voi avea cel mai dezvoltat vocabular, iar nimeni nu mă va opri!

Dintr-o dată, devoratorul de cuvinte s-a împiedicat. El uită de capcana lăsată la ușă de Făt-Voinic. Băiatul s-a năpustit asupra acestuia, luându-i ghiozdanul și, ajungând înapoi în oraș, a scos toate comorile pe care le-a dat înapoi proprietarilor, astfel, salvând cărțile.

Despre devoratorul de slove, nu se mai știe nimic, dar de cuvinte și cărți nu se va mai atinge, mulțumită unui copil curajos care le protejează. Și-am încălecat pe-un cuvânt și v-am spus basmul din gând!

Stiloul fermecat

Zlotea Petru-Sebastian

Elev în clasa a VI-a

Mă numesc Stilou, am 87 de ani, am fost cumpărat, într-o vreme îndepărtată de demult, dintr-un târg necunoscut, am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate și am corectat teme de matematică. Am cunoscut șase generații și am păstrat secrete pe care hârtia le-a uitat. Dar astăzi, cineva m-a găsit într-un sertar vechi și m-a deschis. E timpul să vorbesc...

Aș dori să vă descriu persoana care m-a ajutat să văd prezentul... Numele ei este Eva, o fată gîngășă și drăgălașă de vreo nouă anișori. Ea are întotdeauna grijă de instrumentele sale de scris și are preferința de a scrie, împreună cu sora sa Anastasia, o colecție de compuneri. Eva, cea care mă consideră prietenul ei de încredere, s-a uitat la mine și mi-a zis:

-O, prietene drag! Privindu-ți peniță ta argintie, cerneala ta neagră de onyx și amintindu-mi, nostalgic, de fostul meu prieten, care m-a trădat căci nu a putut ține un secret, tu ești ultima mea speranță!

Eva era foarte tristă. Amintirile ei i-au complicat sentimentele. Știam că trebuia să fac ceva, așa că i-am oferit o explicație:

-Nu te mai complica cu aceste amintiri urâte, ce ți-au devenit coșmaruri! Crede-mă, eu îți povestesc din experiența mea, căci am cunoscut șase generații și am avut parte de multe rele, ce mi s-au arătat în cale!

-Dar, prietene drag, ce pot să fac în legătură cu asta?

-Gândește-te la prezent și la amintirile frumoase, împreună cu familia ta!

-Scrie un jurnal în care să le păstrezi pentru totdeauna! Te-aș putea ajuta!

-Bine, Stilou! Chiar doresc să văd ce poți face!

Și Eva a plecat, pentru un moment, în camera surorii sale, de unde a scos un caiet vechi, nefolosit de ani buni. Semăna mai mult cu un jurnal, mare și gros ca un dicționar de calitate.

Eva a simțit cum fericirea începe să-i inunde sufletul. Se pare că începuseră să se înțeleagă foarte bine, mai ales, pentru că fetița scria foarte frumos de mână.

-Uau, Eva! Chiar îmi place mult scrisul tău!

-Mulțumesc mult, Stilou! replică ea. Merci d'avoir regardé!

-De rien! Haide să ne apucăm de treabă!

-Oui, d'accord!

-Mă simt extraordinar pentru că am cunoscut o fetiță foarte talentată ce dorește să-mi fie prietenă! Voi avea multe de scris în JURNALUL MEU... Dar, va trebui să mai aștept până atunci.

Într-o seară, pe la miezul nopții, o gașcă de hoți a pătruns în casa fetei. Nu știu sigur ce căutau, dar se îndreptau spre camera Evei. Așa că le-am pregătit o capcană: mă voi preface că am fost posedat de o fantomă.

Îndată ce au pătruns în camera Evei, au început să fure bunurile familiei. Eu mă aflam la biroul ei și m-am ridicat brusc, agățându-mă cu greutate, sărind, până la o sfoară ce stătea agățată pe tavan și, apoi, am început să vorbesc:

-Degeaba ați intrat în această proprietate! Am să vă distrug definitiv, dacă nu plecați de aici!

Hoții au țipat și au trezit-o pe Eva și, văzându-mă sărind pe podea, după ce m-am desprins de sfoară, au fugit, neștiind pe unde să o apuce și lăsându-i premiile aurii în urmă.

Până dimineață, eu am stat pe jos, într-o baltă de cerneală neagră ca abanosul și mare cât o coală de hârtie. Eva, văzându-mă cum mă chinuiam în pata cea mare de cerneală, ce se întindea pe podea, m-a felicitat pentru curaj, m-a îngrijit și, luând o ață subțire și un năsturel de aur, mi-a oferit o medalie pentru că am salvat-o. Atunci, am simțit că am un nou cămin, cu oameni buni și calmi ce-mi vor oferi afecțiunea de care am nevoie.

Legat de generațiile ce vor urma, aștept cu nerăbdare să mai fiu folosit în caligrafie de alți copii.

Lupta cu Timpul

Zlotea Petru-Sebastian

Elev în clasa a VI-a

Era o noapte furtunoasă, plină de nori negri, plângăcioși. O fată, pe nume Momo, cu părul negru ca abanosul, cu bucle mari și ciufulite, cu ochi mari, negri ca mura; minionă și slăbuță, văzu un cerc concentric de stele, care cădeau și se înlocuiau una pe alta.

În clipa aceea, din acea ploaie ciudată, apărură câțiva oameni, cu pielea cenușie, care cereau oamenilor să-și economisească timpul, să-l ducă în CET (Casa de Economii a Timpului).

Momo fusese singura care nu acceptă să-și dea timpul acelor domni cenușii. Ea nu le era sclavă! Nu putea accepta așa ceva! De aceea, dori să înfrunte acești hoți ai Timpului.

Primul lucru pe care l-a făcut era să elibereze timpul pierdut, aflat în Casa de Economii a Timpului. Problema era că CET-ul era apărat de niște spirite periculoase. Momo nu putea trece de acești gardieni neînfricați.

Atunci, văzu pe jos o tolă cu săgeți magice, care furau tinerețea oamenilor care ar fi putut fi atinși. Momo alesese să ia tolba, după care găsi și un arc de argint, care strălucea strașnic în razele aurii ale soarelui.

El trase de la distanță cu o săgeată și aceasta se blocase într-unul dintre spirite, doborându-l pe loc. Corpul s-a ars ca prin minune, lăsându-i numai inima astrală, neatinsă.

Colegul său gardian, văzând-o pe Momo de la distanța imposibilă, aruncase către ea o stea, care o nimerise în inimă. Biata fată! Ce o să facă cu inima-i sensibilă de la un simplu astru?

-În lumea asta mare, plină de sinceritate, aici, vreau să-mi fie locul, de la naștere, până la moarte...

Căzând ca o frunză, pe pământ, se uita pe cer, cu ochii plini de credință, plângând de durere.

Împinsă de o dorință de nestrămutat, Momo își uită durerea și îl lovi și pe spiritul rămas în viață, reușind să recupereze Timpul și să-l redea oamenilor.

Pe drum, dintr-un accident, Momo scăpă capsulele cu praful timpului, creând, din greșeală, un monstru al Timpului.

-Perfect! O altă aventură de finalizat! își spuse în gând.

Momo așteptă ca Timpul să vină către ea, apoi, trase cu o altă săgeată și elimină viața monstrului.

-Fetițo, adu-ne timp, de nu, îl vom lua chiar noi de la tine!

-Nu vă dau voie să îmi curmați viața pe nedrept!

Și începuse lupta dintre Momo și domnii cenușii. Fata era nespus de obosită, dar nu se lăsa. Nu renunță și câștigă până la urmă.

-Cum se putea așa ceva? Învinși de o fată? Să plecăm, băieți!

-Mai bine! Sper să nu o mai vedem pe fata asta!

-Nu ați uitat ceva? întrebă Momo.

Și Momo le-a furat tinerețea domnilor cenușii, gonindu-i din această dimensiune. Câtă umilință pentru domnii cenușii! Învinși de o fată de doar zece ani, pierzându-și toată demnitatea pe veci!

Totul era bine în lumea lui Momo, dar în universul oamenilor cenușii, nu prea. Regele Cenușeră întâiul îi jignise pentru pierderea timpului, îi jignise pe cei patru domni cenușii, până când acesta ajunsese să-i închidă în palat, apoi, se gândi să vorbească cu Vrăjitorul Reginald Gerunis al doilea:

-O, mărite și iputernic vrăjitor! Ce pot să fac cu cei patru oameni cenușii, cei mai nepricepuți oameni din regatul Cenușalis cel mic?

-Dă-mi-i mie, iar, apoi, vei scăpa de umilința aceasta, complet îngrozitoare!

Atunci când îi primise Reginald pe cei patru domni cenușii, îi pusese să scrie cu lavă unsprezece semne rotunde, treizeci și trei de semne triumphiulare, iar, apoi, văzuse un singur lucru: aceștia își pierduseră caligrafia lavică, așa cum îi spunea Vrăjitorul scrierii cu lavă, și asta numai din cauza lui Momo, pentru că ea îi lovise pe toți în mâini, când îi izgonise.

-Văd că cineva v-a lovit cu săgeți, fix în mâini. Vă scap eu de problema aceasta!

-O, stăpâne, cât o îndurasem noi pe acea fată, habar nu aveți!

-Era fată?

Vrăjitorul Gerald Gerunis începuse să lucreze la un alt portal, dar, de data aceasta, pentru a-i duce la spânzurătoare pe cei patru domni cenușii.

-Vă voi arăta eu ce primiți, pentru că ați distrus regatul cu umilința voastră! tunase vrăjitorul.

-Promitem că vom aduce timp regelui...

-Grăbiți-vă, pentru că regele are o sută treizeci și nouă de ani! Nu mai are decât treisprezece ore, iar apoi veți muri și voi, pentru că v-am vrăjit să pieriți odată cu el!

-Ne vom grăbi, promitem!

Între timp, Momo stătuse ascunsă după un copac, aștepta și aștepta, neîncetat, să vină domnii cenușii, din nou.

-Am venit doar să cerem, dacă ai, șapte ani, pentru regele nostru! spuse unul dintre domnii cenușii, unui bărbat de treizeci și cinci de ani.

-Nu furați timp! țipă Momo, trăgând cu arcul.

Domnii cenușii spuseră că regele lor va muri azi, deci au nevoie de capsule cu timp pentru acesta, de nu, vor muri și ei, odată cu el.

-Sunteți siguri că nu e doar o minciună? insistase Momo. Mie așa îmi pare!

-Așa a spus stăpânul nostru vrăjitor... spuseră domnii cenușii.

-Vă păcălește, doar ca să aduceți timp regelui!

Chiar atunci când urma să-și termine Momo propoziția, o furtună de lavă începuse.

-Vine stăpânul vrăjitor! țipaseră domnii cenușii.

Deci, tu ești fata care le-a distrus caligrafia celor mai slabi domni cenușii! tunase, cu putere, vrăjitorul. Sunt vrăjitorul Reginald Gerunis al doilea, vrăjitor asupra a patruzeci de regate din dimensiunea oamenilor cenușii și întâlnesc o fată care îmi distruge soldații cu săgețile ei? Umilitor, complet umilitor!

-Da, eu sunt! răspunse Momo obraznică.

-Aha! Deci tu vei fi cea care va muri, îngropată în pământurile dimensiunii cenușii, unde vei fi transformată în pulberi fierbinți, de către monstrul pământului, animalul meu de companie, Turturus!

-Mă poți duce la Turturus! insistă Momo, cu voce dură de războinic neînfricat.

Speriată ca un elefant când vede un șoarece, Momo plecă cu Reginald, către pământurile Turtur, adică pământurile lui Turturus, trecând pe lângă lacurile Giverna, Milias și Dariec.

-Trezirea, Turturus, ai un musafir! strigă Reginald.

Turturus urlă din răputeri:

-Poftă bună, dragonul meu de pământ!

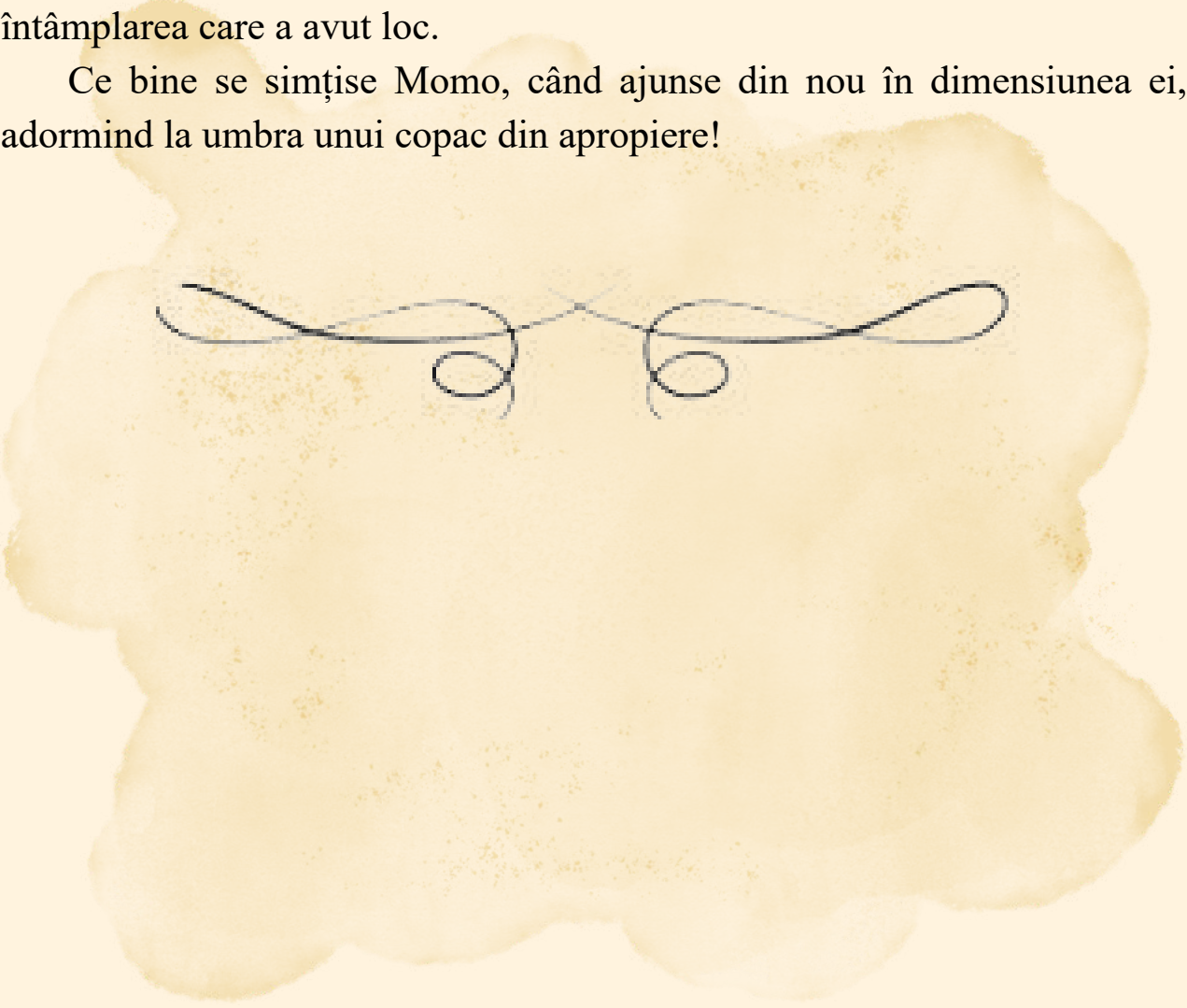

Ce sperietură trecea prin sufletul lui Momo... Quantus draco! Ea dintr-o dată se simțea puternică, iar, atunci, îl doborî dintr-o lovitură pe Turturus.

-Imposibil! țipă Reginald.

Momo se simți foarte puternică, după tot ce se petrecuse. Ea plecă acasă, lăsând totul în urmă. Abia așteptă să doarmă, după toată întâmplarea care a avut loc.

Ce bine se simțise Momo, când ajunse din nou în dimensiunea ei, adormind la umbra unui copac din apropiere!

Schimbul de destine

Balaban Sofia Elena

Elev în clasa a V-a

Au fost odată, într-un oraș micuț, dar cochet, două fete care aveau vieți cu totul întoarse pe dos. Luna, o fată tare inimoasă, avea ochii ca stelele, zâmbetul ei îi însenina ziua, iar părul ei era de un auriu topit, puțin ondulat dar spectaculos. Aurora, cealaltă fată, nu era chiar așa plină de viață. De obicei, stătea în casă, dar atunci s-a gândit să iasă la o plimbare prin orașel. Își luă pantofii cu pietre sclipitoare, rochița cea mai cochetă și ieși din palatul mare și vechi. Pe drum, o întâlni pe Luna, care cerea ajutor:

-Vă rog să mă ajutați! Nu vă doare inima când vedeți o fată așa sărmană? striga Luna supărată.

-Să ne pară rău? Mai mult aș râde!

Imediat, Aurora izbucni în râs. Florița, o femeie mai în vârstă, se repezi la întâmplare și îi luă apărarea Lunei.

-Măi fetiță, nu ți-e rușine să râzi de cineva care nu are nici de unele?

Toți oamenii se opriră din mers și făcură ochii mari să vadă acțiunea. Aurora se simți rușinată, așa că, o zbughi acasă la ea.

Următoarea dimineață a fost un pic cam bizară. Luna se trezi într-un pat comod, cu mâncare lângă ea și servitori, cântând la vioară. Iar, Aurora a fost trezită de razele soarelui, înfometată și epuizată. Ambele fete văzură un bilețel pe care scria: "Dacă vreți blestemul să-l risipiți, amândouă în pădure, dis-de-dimineată, când zorile-s vii, doar atunci se vor sparge legăturile acestea, copii!" Fetelor nu le veni să creadă, una se ciupise, alta se lovea cu palmele peste față, dar, nimic, nu funcționa. Era real, nu era un vis, așa că, Luna își setă ceasul. Aurora avea încredere în cocoș și închise ochii. Cele două credeau că erau pregătite să înfrunte ce urma să li se întâmple, dar se înșelau.

Era un bilețel care rostea așa: "Dacă blestemul vreți să-l alungați, o piele de dragon să adunați, abia apoi și la ceas de seară, vom vedea dacă soarta vi se va schimba iar." Luna o luă la fugă spre Florița:

-Bună ziua, Florița!

-Bună ziua, Luna! Ce te aduce pe aici la ora asta?

-Am nevoie de ajutorul tău! De unde crezi că aş putea să fac rost de o piele de dragon?

-Vai de mine! Luna, îmi pare rău, dar nu cred că te pot ajuta! Dar am o idee!

Florița, fiind vrăjitoare, știa ce să facă. Și uite așa, Luna își îndeplini misiunea.

Aurora, neștiind ce să facă se duse și ea la Florița:

-Bună ziua!

-Bună ziua, Aurora! Cu ce te pot ajuta?

-Am nevoie de o piele de dragon, cât mai rapid posibil!

Florița făcu aceeași vrajă și îndeplini misiunea Aurorei.

În drum spre casă, Luna și Aurora văzură un bilețel pe care scrie așa: "Credeți că totul s-a sfârșit? O, nu, v-ați înșelat, drumu-i lung, iar blestemul n-a plecat! Pe munți urcați, un lup să înfrunțați, luați-i pielea și-apoi mai vedem noi, ce v-a fost sortit lăsat...". Pentru Luna, această misiune era simplă, datorită anilor de antrenament, însă, Aurorei i-a provocat mari probleme. "Cum să mă lupt cu un lup?", se întreabă ea. Când ajunse acasă, îi veni o idee splendidă: să se lupte cu un pui. Fiind mic, nu putea, încă, să atace. Fetele urcară pe munte. Când vedea un lup, Luna se urca în copac și stătea la pândă, acesta era planul ei, până când....Un zmeu mare și puternic o atacă. Fata, neștiind ce să facă, o luă la sănătoasa. În timp ce Aurora avea deja pielea de lup, Luna era fugărită de zmeu. Cu puțin noroc, fata scăpase de zmeu și făcu rost de o piele de lup. Din văzduh, văzuse un bilețel, unul mai lung: "Bravo, fetelor, pentru curaj și har, dar nu puteți scăpa așa de ușor, nici măcar un pic de dar. Adunați o găleată plină de apă vie, apoi la casa Floriței veniți, și de-acolo mai vedem ce o să fie." Luna și Aurora, entuziasmate, pentru că știau că asta e ultima misiune, o zbughiră la fugă și întrebare prin tot orașul de unde pot face rost de apă vie. De dimineață până seara au întrebat continuu, dar n-au primit nicidecum un răspuns. Așa că, fetele se dau bătute și se duc la Florița fără apă vie.

-Florița, ne pare rău, dar nu am știut cum să facem rost de apă vie. spun fetele în cor.

-Stați calme, draguțelor! Toate acestea au fost un test ca să înțelegeți cât de norocoase sunteți că aveți o familie și pentru a-i respecta pe ceilalți, indiferent de cum sunt. Mai ales tu, Aurora.

-Ce ușurată sunt! Credeam că o să rămân așa toată viața! spuse Aurora.

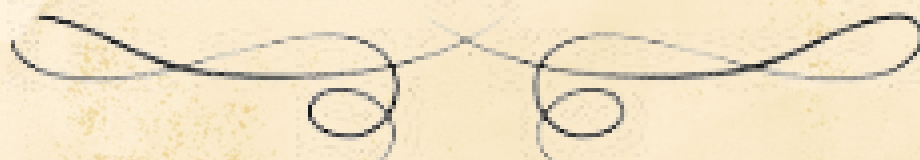
-Dar, tot trebuie să fii recunoscătoare!

-Mda...Ai dreptate!

-Dacă vreți să scăpați cu adevărat, țineți-vă de mâini la miezul nopții și o să reveniți la normal!

Zis și făcut! S-au ținut de mâini la miezul nopții și au revenit la normal.

Fetele s-au întâlnit, iar Aurora și-a cerut scuze. Cele două, în ciuda vârstei lor, sunt încă cele mai bune prietene și vor fi pentru totdeauna!

Viață fără de sfârșit

Postolache Alexandru Ionuț

Elev în clasa a V-a

Pe vremea când cerul era de cristal și pădurile adormite își spuneau taine vechi, într-un castel, cu trei turnuri, care se sprijinea de nori, un împărat bătrân plângea și suspina căci cei trei fii ai săi nu se înțelegeau și se ceartau cât era ziua de lungă.

Pentru a remedia acest lucru, i-a trimis pe cei trei în codrul de smarald, spunându-le că, acolo, se află o vrăjitoare de care toate împărățiile se tem, și dacă ei vor reuși să o convingă să prepare poțiunea nemuririi, o pot consuma, astfel, trăind veșnic.

Acestea fiind spuse, cei trei au plecat la drum, fiecare luând-o pe cărări diferite. Au mers ei ce au mers, timp de trei zile și trei nopți și au ajuns, apoi, la cabana vrăjitoarei în același timp. Fiul cel mare le-a luat-o în față celor doi și i-a spus:

-Bună ziua, eu și cei doi frați ai mei avem nevoie de ajutorul dumneavoastră! Avem nevoie de poțiunea nemuririi!

-Eu vă pot ajuta, dar trebuie să fiți curajoși și să lucrați în echipă!

Cei trei păreau nesiguri, dar au dat din cap, făcând semn că sunt pregătiți.

-Pentru a prepara ce aveți nevoie, va trebui să îmi aduceți o petală de floarea nopții, un fir de iarba zilei și fructul după-amiezii.

Cei trei au decis să înceapă cu Floarea nopții care se afla pe tărâmul întunecat, în posesia zânei nopții. Aceasta le-a spus că, pentru a obține această floare, unul din ei va fi nevoit să nu adoarmă o noapte întreagă. Fiul cel mare s-a oferit voluntar pentru această provocare și, spre mirarea zânei, a dus-o la bun sfârșit. Zână le-a oferit ce își doreau și aceștia au plecat spre fructul după-amiezii. Ajunși acolo, s-au întâlnit cu regele zilei care le-a spus că pentru acest fruct trebuie să îi dovedească că unul dintre cei trei frați poate merge două după-amiezi fără oprire. Fratele cel mijlociu a acceptat și a dus provocarea la bun sfârșit. Au primit fructul și au plecat spre ultima locație, aceasta fiind câmpia zilei unde s-au întâlnit cu zâna răsăritului care le-a spus că pentru un fir de iarbă fratele cel mic va trebui să înfrângă zmeul regatului. Cel mic fiind și cel mai viteaz a scos sabia și i-a retezat capul zmeului. Au primit și firul de

iarbă al zilei. Așadar, au obținut cele trei lucruri necesare și s-au întors la vrăjitoare. Aceasta, uimită, le-a preparat poțiunea și cei trei au băut-o cu promisiunea că, din acea zi, nu se vor mai certa.

Și frații cei trei nemuritori așa, rămân pentru totdeauna în povestea mea.

Basmul celor trei chei

Carina Maria Sîrghi

Elev în clasa a V-a

A fost odată, într-un ținut îndepărtat, un sat ascuns între dealuri line și păduri adânci, unde ceața cobora dimineța ca un văl, iar seara, stelele păreau mai aproape de pământ decât oriunde altundeva. Oamenii spuneau că locul acela era special, nu pentru că ar fi fost bogat sau puternic, ci pentru că timpul curgea altfel, iar unele suflete se nășteau cu un destin care nu le aparținea doar lor.

Într-o noapte limpede de vară, sub un cer plin de constelații, s-a născut Naia. Nu a plâns ca alți copii, ci a privit lumea cu ochi mari și liniștiți, de parcă ar fi recunoscut-o. Avea părul negru ca umbra și privirea adâncă, iar pe măsură ce creștea, devenea tot mai tăcută. Îi plăcea să stea singură, să asculte vântul prin frunze și să adune lucruri vechi: chei ruginite, bucăți de lemn, obiecte uitate. Spunea că nimic nu se pierde cu adevărat, ci doar se transformă în amintire.

La șapte ani, într-o noapte fără lună, trei ființe învăluite în lumină au apărut în camera ei și i-au dăruit o cheie neagră, rece ca piatra.

-Aceasta este cheia trecutului! i-au spus. Vei deschide ceea ce alții se tem să privească!

A doua fată, Raya, s-a născut într-o dimineată aurie, când soarele scălda satul într-o lumină caldă. Avea părul deschis la culoare, zâmbet larg și ochi mereu curioși. Nu stătea locului niciodată: alerga prin poieni, urca în copaci, puneă întrebări și inventa jocuri. Toți o iubeau pentru energia ei.

La șapte ani, într-o zi senină, două siluete albe i-au oferit o cheie strălucitoare.

-Aceasta este cheia speranței! Vei deschide drumuri acolo unde alții văd doar ziduri!

A treia fată, Aris, s-a născut într-o seară roșiatică, când cerul părea cuprins de flăcări. Avea privirea hotărâtă și mers sigur. Era curajoasă, nu suporta nedreptatea și îi proteja mereu pe cei mai slabi.

La șapte ani, o prezență puternică i-a pus în palmă o cheie roșie, caldă ca jarul.

-Aceasta este cheia echilibrului! Vei păzi ceea ce trebuie să rămână în picioare!

Anii au trecut, iar fetele au crescut. Deși erau diferite, se simțeau legate de o forță invizibilă. Se întâlneau, adesea, la marginea pădurii, fără să știe de ce,

dar simțind că acolo începea ceva nou.

În adâncul pădurii trăia, însă, Gaya, o vrăjitoare din vremuri străvechi, cu părul ca fumul și ochii ca noaptea fără stele. Ea știa de profeția celor trei chei și le dorea cu orice preț, convinsă că, dacă le va uni, va putea controla însăși soarta lumii.

Mai întâi, Gaya a venit la Naia. Nu sub chip de vrăjitoare, ci ca o femeie îmbrăcată în negru, cu ochii plini de lacrimi.

-Tu porți greutatea trecutului! i-a spus ea cu voce joasă. Știi câte suferințe s-au strâns în tine? Dă-mi cheia și te voi elibera! Vei uita tot ce doare!

Naia a privit-o mult timp fără să spună nimic. Apoi, a răspuns încet:

-Dacă aș uita, nu aș mai fi eu! Trecutul nu este o povară, ci o lecție!

Gaya a zâmbit amar și s-a risipit ca o umbră.

A doua oară i s-a arătat Rayei, sub chipul unei regine strălucitoare, cu haine de lumină.

-Cu ajutorul meu, lumea poate fi perfectă! i-a spus. Fără greșeli, fără frică, fără pierderi. Dă-mi cheia și voi construi un univers fără suferință.

Raya a simțit pentru o clipă tentația, dar, apoi, a clătinat din cap.

-Fără greșeli nu există învățare! Fără suferință nu există empatie! Perfecțiunea ta e doar o colivie frumoasă!

În cele din urmă, Gaya a venit la Aris, ca o voce din întuneric:

-Lumea se destramă! a șoptit. Doar puterea absolută o mai poate salva! Dă-mi cheia și îți voi da controlul suprem!

Aris a strâns cheia roșie în palmă și a spus ferm:

-Echilibrul nu se obține prin forță! Cine vrea să controleze totul pierde chiar sensul pentru care luptă!

Atunci, Gaya a înțeles că nu le poate învinge prin cuvinte.

Furioasă, a atacat direct. Umbrele ei au cuprins pădurea, cerul s-a întunecat, iar vântul a început să urle. Fetele s-au prins de mâini, iar cheile au început să lumineze. Lumina a crescut până când umbrele s-au destrămat, iar Gaya s-a risipit ca fumul în vânt.

Dar liniștea, care s-a așternut peste sat, nu era una obișnuită. Nu semăna cu pacea de dinainte, ci cu o tăcere adâncă, ca după o furtună care a schimbat forma pământului. Oamenii dormeau mai bine, copiii visau mai limpede, iar bătrânii spuneau că aud din nou cântecul vechi al lumii.

Fetele au simțit, însă, că drumul lor nu se încheiase.

Naia a început să scrie poveștile oamenilor, nu ca să le păstreze durerea, ci

ca să le dea sens. Raya a plecat pe drumuri și a învățat că speranța nu se oferă, ci se aprinde. Aris a rămas în sat și a înțeles că echilibrul se păstrează prin prezență, nu prin forță.

Anii au trecut, iar numele Gayei s-a estompat. Nu pentru că fusese uitată, ci pentru că nu mai avea putere.

Într-o iarnă grea, un bătrân cronicar le-a chemat și le-a spus ultima parte a profeției:

-Cheile nu sunt făcute să dureze! Dar, ceea ce reușesc să deschidă, rămâne pentru totdeauna în memoria umanității.

În acea noapte, s-au întâlnit, din nou, la marginea pădurii. Fără cuvinte mari, și-au așezat cheile pe pământ. Acestea au strălucit pentru ultima dată și s-au transformat în praf fin.

Nu a fost pierdere. A fost împlinire.

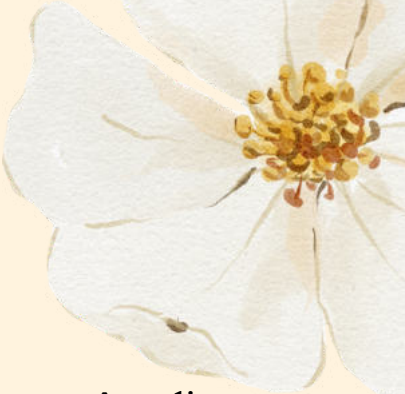
Dimineață, pădurea era mai verde, iar satul mai viu. Fetele au rămas prietene, dar au înțeles că legătura lor nu mai avea nevoie de magie.

Și, astfel, basmul celor trei chei nu s-a încheiat cu o victorie zgomotoasă, ci cu o lume care a mers mai departe, puțin mai înțeleaptă.

Iar povestea a fost spusă nu ca un avertisment, ci ca o mângâiere: întunericul nu este dușmanul luminii, alegerile ne definesc mai mult decât darurile și adevărata putere apare atunci când cineva are curajul să rămână om.

Gândul unui stilou

Andrei Ioan Simeon

Elev în clasa a V-a

Mă numesc Stilou și am 87 de ani. Am fost cumpărat într-un târg din 1937, am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate și am corectat teme de matematică. Am cunoscut șase generații și am păstrat secrete pe care hârtia le-a uitat. Dar astăzi, cineva m-a găsit într-un sertar vechi și m-a deschis. E timpul să vorbesc.

Nu pot să nu încep cu povestea lui Ivan Starostin, care a fost un paramedic din Sankt Petersburg. Acesta, în timpul celui de al doilea război mondial, când în Sankt Petersburg s-au dat lupte grele, a îngrijit soldați ruși și nemți. Nu pot să nu îmi amintesc când Ivan Starostin scria scrisorile soldaților muribunzi către cei dragi, cât de tare mă strângea între degete ca să își stăpânească emoțiile. Multe din aceste scrisori reprezentau ultimele sentimente transmise de soldați celor dragi.

După finalul războiului, în loc să primească mulțumiri pentru că a avut grijă de soldați și și-a riscat viața pentru ei, a fost condamnat la un lung exil, într-un ținut îndepărtat. Aici, el a avut grijă de pacienții unui spital de urgență, dar și de mine. Mă folosea doar pentru a scrie scrisori, pe care le trimitea acasă și în care își exprima dorul de cei dragi.

Cea mai frumoasă scrisoare pe care a scris-o Ivan Starostin a fost când își exprima bucuria că se va întoarce în Sankt Petersburg.

Din păcate pentru mine, odată ce a ajuns în Sankt Petersburg, am fost uitat într-un sertar din biroul lui Ivan Starostin.

Ileana Cosânzeana și Balaurul

Andrei Ioan Simeon

Elev în clasa a V-a

A fost odată ca niciodată, o împărăție scăldată de izvoare cu ape cristaline, în cuprinsul căreia se afla o pădure veșnic verde, ca de smarald. Această împărăție era cârmuită de Ilena Cosânzeana, ce era vestită pentru frumusețea și înțelepciunea ei.

Pacea regatului a fost spulberată atunci când Balaurul cu șapte capete, plin de ură și furie, a furat apa din izvoare, aducând secetă peste regat și arzând pădurile. Toate animăluțele pădurii aveau de suferit din cauza faptelor săvârșite de acest răufăcător.

Auzind acestea, Ilena Cosânzeana se hotărî să îl înfrunte pe Balaurul cu șapte capete și porni, încrezătoare, cu sufletul plin de speranță, la drum.

Mergând ea câteva zile prin ținutul secetos, i se făcuse o sete uriașă ce sta sufletul să-i scoată din piept, dar, pentru că era înțeleaptă, reuși să strângă apă din roua dimineții. Își făcuse, din mâinile sale, un pocal în care pusese picăturile de rouă, ca niște diamante, și reuși să soarbă poțiunea magică ce-i potoli setea.

Ca să ajungă la Balaurul cu șapte capete trebuia să urce un munte foarte abrupt, dar, din fericire, fata a fost luată și dusă pe aripile unei acvile, până la intrarea în peșteră, unde sălășluia dușmanul cel aprig.

Ajunsă la gura peșterii, Ilena Cosânzeana a făcut un foc mare, ce ardea cu o vâlvătaie neasemuită. Din cauza fumului gros ca un nor cenușiu, Balaurul cu șapte capete își găsi sfârșitul și, odată cu moartea lui, apa din ținut a fost eliberată ca o binecuvântare pentru toate ființele pădurii.

Nisipul mării la apus de soare

Oprea Maya Anais

Elev în clasa a V-a

Există, în natură, momente care nu pot fi surprinse pe deplin prin cuvinte obișnuite, deoarece ele depășesc simpla percepție și se transformă în trăiri adânci și sensibile. Un astfel de moment este acela al apusului de soare pe malul mării, când totul pare să se oprească pentru o clipă, iar lumea întreagă se îmbracă într-o lumină caldă, blândă și ireal de frumoasă. În acele clipe, nisipul mării devine mai mult decât un simplu element al țărmului. El devine un martor tăcut al tăcerii timpului, un spațiu al visării și al liniștii.

Nisipul fin și strălucitor pare mai auriu decât aurul însuși sub razele apusului, iar, uneori, chiar mai luminos decât lumina însăși. Fiecare firicel devine mai cald, mai delicat și mai viu, ca și cum soarele ar lăsa în urmă o parte din sufletul său pe țărm. Marea, întinsă și misterioasă, pare mai calmă decât oricând, dar, totodată, mai adâncă și mai plină de taine decât în orice alt moment al zilei. Valurile ei se sparg mai lent, mai domol și mai armonios, ca niște șoapte ale naturii care nu vor să tulbure liniștea serii, ci doar să o completeze.

În acest decor feeric, nisipul devine un spațiu al meditației. Pașii se afundă mai adânc, ca și cum timpul însuși ar încetini. Fiecare urmă lăsată pe plajă pare mai durabilă, mai importantă, ca o amintire care refuză să dispară. Marea și nisipul îmbrățișează într-un dans etern, în care valurile vin mai aproape, mai îndrăznețe, pentru a șterge urmele pașilor, dar și pentru a le recrea, într-un ciclu fără sfârșit.

Apusul face ca totul să pară mai intens, mai profund și mai emoționant. Soarele, coborând încet spre orizont, devine mai roșiatic, mai palid și mai nostalgic, ca și cum și-ar lua rămas-bun de la lume. Lumina sa, din ce în ce mai slabă, se reflectă în milioane de particule de nisip, transformând plaja într-un covor strălucitor, mai frumos decât oricare altul. În acele clipe, natura pare mai vie, mai sensibilă și mai expresivă decât oricând.

Sunetul valurilor este mai liniștit decât o șoaptă, dar, mai profund decât orice cuvânt. El creează o melodie naturală, mai armonioasă decât orice compoziție muzicală, o simfonie a mării care se cântă doar la apus. Briza este mai ușoară decât o mângâiere, mai blândă decât o adiere de primăvară, iar aerul pare mai curat, mai proaspăt și mai pur.

Privind acest peisaj, omul se simte mai mic în fața măreției naturii, dar în același timp, mai bogat sufletește, mai liniștit și mai împăcat cu sine. Gândurile devin mai clare, mai profunde și mai ordonate, iar inima bate mai încet, mai calm, ca și cum ar încerca să se sincronizeze cu ritmul mării. Totul devine o reflecție a echilibrului universal, în care fiecare element își are locul său bine stabilit.

Pe măsură ce lumina se stinge încet, nisipul pare să-și piardă strălucirea de aur, dar câștigă în schimb o frumusețe tăcută, mai misterioasă și mai profundă. Umbrele se lungesc mai mult, mai elegant și mai subtil, acoperind plaja într-un voal de liniște. Totul devine mai calm, mai domol și mai introspectiv, ca o invitație la visare și reflecție.

Nisipul mării la apus de soare nu este doar un peisaj, ci o stare de spirit. Este mai mult decât o simplă imagine. Este o emoție care crește treptat, mai puternică, mai intensă și mai greu de uitat. Este un moment în care frumusețea lumii se arată în forma ei cea mai pură, mai sinceră și mai impresionantă, depășind orice comparație obișnuită.

Astfel, fiecare apus pe malul mării rămâne tipărit în suflet ca o amintire mult mai frumoasă decât visul, mult mai puternică decât timpul și mult mai adâncă decât orice cuvânt. Nisipul, marea și soarele devin împreună o poveste nescrisă, dar simțită. O poveste care continuă să trăiască în inima celui care a avut norocul să o privească și să o înțeleagă în tăcere.

Povestea unui stilou care nu a tăcut niciodată

Graur Lavinia

Elev în clasa a V-a

Mă numesc Stilou și am 87 de ani. Am fost cumpărat dintr-un târg din 1938, am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate și am corectat teme la matematică. Am cunoscut 6 generații și am pastrat secrete pe care hârtia le-a uitat. Dar astăzi, cineva m-a găsit într-un sertar vechi și m-a deschis. E timpul să vorbesc.

Degetele care m-au atins erau mici, dar pline de nerăbdare. Tremurau ușor, ca și cum nu știau dacă au voie să deranjeze. Sertarul scârțâie, iar lumina dimineții pătrunde pentru prima dată, după mulți ani, în colțul meu întunecat. Acolo stătusem, uitat, printre agrafele ruginite și foile îngălbenite cu amintiri prăfuite. Fata m-a privit atent. Avea ochii mari, curioși și un zâmbet timid. M-a luat cu grijă, de parcă aș fi fost o comoară fragilă și m-a șters cu mâneca uniformei.

-Ce vechi ești! a murmurat ea.

Dacă aș fi putut vorbi cu voce tare, i-aș fi spus: „Nu sunt doar vechi, sunt plin de povești!” Prima mea stăpâna a fost Ana, o fata ce avea niște codițe împletite și vise care ajungeau până la cer. M-a cumpărat într-o zi de primăvară dintr-un târg zgomotos, unde vânzătorii strigau, iar copiii alergau printre tarabe. M-a ales dintre zeci de stilouri pentru că străluceam puțin în soare. Cu mine a scris primele ei poezii stângace, dar sincere. Scria despre flori, nori și despre băiatul din banca din față, care îi zâmbea mereu.

Într-o seară, în timpul războiului, Ana a scris o scrisoare lungă. Măinele îi tremurau, iar lacrimile îi cădeau pe hârtie. Îi scria fratelui ei, care era plecat pe front. „Te aștept acasa!” a notat ea. Fiecare literă era o rugăciune.

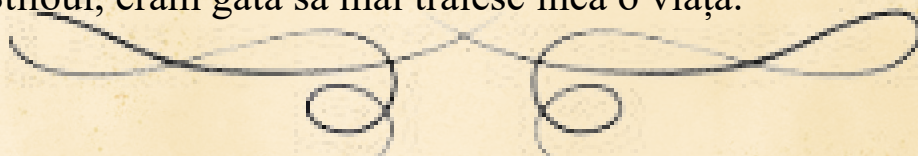
Anii au trecut, iar eu am schimbat multe mâini. Am ajuns în viața unui profesor sever, dar corect. Cu mine, corecta greșeli de ortografie, nu ca să pedepsească, ci ca să ajute elevii să progreseze. În fiecare notă roșie se ascundea dorința de a vedea copii mai buni.

Apoi, am aparținut unui inginer. Cu mine, trasa linii drepte și planuri pentru poduri și clădiri. Cu mine, a desenat viitorul orașului.

Am fost în buzunare, geți, sertare și biblioteci. Am fost martorul multor evenimente din viața oamenilor. Dar, într-o zi, cineva m-a pus într-un sertar și m-a uitat acolo. Anii au trecut peste mine ca un vânt rece peste fruntea unui aventurier. Praful s-a așezat încet, iar tăcerea mi-a fost singura companie. Credeam că nu voi mai scrie niciodată, până în această zi

Fata m-a pus pe bancă, lângă un caiet nou. A deschis prima pagină și a citit titlul „COMPUNERE: Povestea unui obiect”. M-a luat în mână. Pentru o clipă, a ezitat. Apoi, a început să scrie. Cerneala a curs din nou prin mine, ca sângele prin vene. M-am simțit viu. Fiecare literă era o inspirație. Am înțeles, atunci, că nu contează câți ani ai. Contează câte povești porți în tine.

Și cât timp există cineva care să te asculte, nu ești niciodată uitat. Iar eu, Stiloul, eram gata să mai traiesc încă o viață.

Secretele ascunse din bibliotecă

Graur Lavinia

Elev în clasa a V-a

Astăzi, am trecut pe lângă o bibliotecă foarte veche, situată pe o stradă mai puțin circulată din oraș. Când am zărit clădirea, m-a cuprins un sentiment intens de curiozitate. Am pășit, cu entuziasm, ca să aflu cele mai ascunse secrete ale cărților.

Rafturile erau mai înalte, iar cărțile mult mai vechi față de cele pe care le văzusem vreodată. În liniștea aceea adâncă, fiecare pas părea mai puternic și adâncea sentimentul de curiozitate trezit în mine.

Am observat o carte cu o copertă aurie, așezată pe cel mai ascuns raft dintr-o sală de lectură, unde nu era niciun vizitator. Curiozitatea mea devenea din ce în ce mai mare. Când am deschis-o, am descoperit povești la fel de interesante ca legendele spuse de bunica mea înainte de culcare. Pagină după pagină, biblioteca devenea locul meu preferat și parcă nimic nu era mai frumos decât acea lume plină de mistere.

La plecare, am simțit că sunt mai curajoasă și mai fericită decât înainte și hotărâtă să mă întorc în altă zi, pregătită să continui aventura mea printre cărțile misterioase ale bibliotecii.

În acea zi, am înțeles că biblioteca ascunde cele mai prețioase comori: cunoașterea și imaginația.

Ziua în care cărțile au dispărut

Oană-Turcu Gabriel-Alexandru

Elev în clasa a VI-a

Era o dimineată cenușie de ianuarie, iar vacanța de iarnă tocmai se terminase. Ionuț, elev în clasa a VI-a, un năzdrăvan cu ochi albaștri și senini, dar prea puțin preocupat de școală, fusese trezit din somn de mama lui.

-Off, nu am niciun chef, ce repede trece vacanța și ce urât este la școală! Aș vrea să fie mereu vacanță! zise el.

Ionuț a încercat să tragă cât mai mult de timp, să întârzie măcar puțin, dar, mama lui a fost fermă și, într-un final, băiatul plecă spre stația de autobuz, bombănind:

-La ce ne trebuie nouă școala? La ce ne sunt necesare atâtea cărți? Și așa nu îmi place să citesc! Oare cum ar fi dacă toate astea ar dispărea?

Ajuns la școală, Ionuț se întâlnește cu bunii săi prieteni, Valentin și Marius, care povesteau impresii din vacanță și erau la fel de dezamăgiți de începerea orelor de curs. În timpul acesta, doamna profesoară de limba română a intrat în clasă, având un aer trist.

-Dragi elevi, astăzi aș fi vrut să vă vorbesc despre Ion Creangă și opera „Amintiri din copilărie”, dar, nu știu ce s-a întâmplat cu cartea mea, paginile cărții sunt albe!

Copiii, mirați, și-au deschis manualele. Dar, surpriză, paginile manualelor erau albe. Tot ce fusese scris în cărți dispăruse. Atunci, și-au scos caietele din ghiozdane, dar și în caiete au găsit aceleași pagini albe, ca și cum nimeni, niciodată, nu scrisese nimic.

Ionuț a căutat în geantă și a scos cartea de istorie, dar și acea carte avea paginile goale.

-Doamna profesoară, vă rugăm, putem să mergem la bibliotecă? propuse o fetiță.

Doamna a fost de acord și au pornit cu toții spre biblioteca școlii. Acolo, însă, se întâlniră cu niște colegi din alte clase, care întâmpinaseră aceeași problemă. Toate manualele școlare nu mai aveau lecții, biblioteca

era plină de cărți cu pagini albe.

Vestea că textele din paginile cărților dispăruseră, s-a răspândit repede în tot orașul, apoi, în orașele învecinate, apoi, în toată țara și, în final, în întreaga lume. Televiziunile nu mai transmiteau programe, medicii nu mai știau ce tratamente să ofere persoanelor suferinde, sistemul juridic s-a blocat, cercetătorii și-au oprit activitatea, profesorii nu mai aveau manuale și nu mai făceau lecții. Omenirea realizase brusc că tehnologia modernă, pe care o considera invincibilă, era, de fapt, o structură fragilă, ridicată pe baza cunoștințelor acumulate din cărți. Brusc, lumea a devenit tristă și tăcută, lipsită de poveștile care ne ajută să creștem și de informațiile care ne ajută să ne dezvoltăm. Nimeni nu știa ce se întâmplase, dar un lucru era sigur: dorința lui Ionuț se îndeplinise, așadar, școlile au fost închise.

Primele zile fără școală au fost minunate pentru Ionuț. Se trezea la ce oră dorea, nu mai era pus să facă lecții, se putea întâlni oricând cu prietenii lui, dar, ușor, ușor, a început să înțeleagă că viața a devenit mult mai complicată, că orice activitate pe care dorea să o facă necesita informații pe care le putea găsi în cărțile pe care acum nu le putea folosi. Iar, într-o zi, s-a întâmplat ceva: mama lui Ionuț s-a îmbolnăvit. Medicii dădeau neputincioși din umeri. Ceea ce ar fi putut fi tratat cu mare ușurință, dacă ar fi existat tratatele medicale, acum părea foarte greu de realizat.

-Știi că am greșit când mi-am dorit ca toate cărțile să dispară! Vreau să mă întorc la școală, să învăț și să prețuiesc fiecare carte în parte, să apreciez tot ceea ce cărțile îmi oferă, să studiez și să devin un elev mai bun! Vreau ca mama să se facă bine și să o pot face mândră de mine! spuse el, înainte să adoarmă.

Pentru prima dată, Ionuț adormi plângând. Își iubea foarte mult mama și nu își dorea decât să o știe bine.

În acea noapte, în vis, i-a apărut Zâna Cunoașterii și a Poveștilor.

-Dacă îți dorești, cu adevărat, ca lumea să redevină ca înainte, te pot ajuta! îi spuse Zâna. Am auzit ce ai spus în această seară și, dacă îți dorești să te schimbi, îți voi mai da o șansă!

Dimineață, când s-a trezit Ionuț, totul părea că revenise la normal, iar lipsa cărților fusese doar un vis urât. Mama venise, ca de obicei, să îl trezească, dar, el, deja, era treaz.

-Mamă, nu mai trebuie de acum să vii să mă trezești, sunt foarte fericit să merg la școală!

De fapt, sunt treaz de două ore și mi-am făcut compunerea la română, referitoare la vacanța de iarnă. Astăzi, mă duc la bibliotecă să împrumut cartea “Aventurile lui Tom Sawyer”, am găsit un fragment din operă în manualul de limba română și m-a captivat. Și știu ce vreau să fac când voi mai crește, vreau să învăț ca să pot deveni medic.

Ionuț plecă bucuros de acasă. Pentru prima dată, simțea că merge într-un loc drag. Orașul revenise la viață, oamenii se îndreptau grăbiți către locurile de muncă, televiziunile transmiteau știri și programe interesante. În autobuz, doi bunici care își duceau nepoțelele la școală citeau ziarul, o fetiță repeta poezia pentru ora de română, un băiețel ținea mândru în mână proiectul pregătit pentru ora de geografie, povestindu-i unui coleg că l-a ajutat foarte mult atlasul geografic.

Când a ajuns la școală, Ionuț a făcut prima oprire la bibliotecă. Toate cărțile erau la locul lor, cu paginile pline de povestiri și informații, adevărate enciclopedii transmise din generație în generație. Baiatul a înțeles, în sfârșit, secretul cărților. A înțeles că fără cărți nu se poate trăi, cărțile trăiesc atât timp cât sunt citite și studiate. Poveștile fac parte din viața noastră, iar acele cuvinte de pe pagini sunt atât de importante pentru dezvoltarea lumii și a generațiilor viitoare. Cărțile sunt baza vieții noastre de zi cu zi, fără cărți, fără școală și fără dascălii care ne ajută să descifrăm frumusețea din spatele cuvintelor scrise, viața ar fi doar tăcere.

Făt-Frumos și puricele năzdrăvan

Axente Teodor

Elev în clasa a V-a

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, un împărat care avea un fiu viteaz și bun la inimă, pe nume Făt-Frumos. Crescuse flăcăul drept ca bradul și iute ca vântul, iar vestea despre curajul său ajunsese peste șapte mări și șapte țări.

Într-o zi, pe când se odihnea sub un tei bătrân din grădina palatului, Făt-Frumos simți o gădilitură pe obraz.

— Cine îndrăznește să-l supere pe fiul de împărat? zise el, zâmbind.

— Eu, Măruntul, puricele năzdrăvan! se auzi un glas subțirel.

Făt-Frumos clipi uimit. Pe mâneca sa, se afla un purice mic cât un vârful de ac, dar cu ochii sclipind ca două mărgele negre.

— Și ce vrei tu, făptură atât de mică? întrebă flăcăul.

— Am venit să-ți cer ajutorul! Zmeul cel Negru a furat Lumina din Țara Firavă, iar, fără ea, toate vietățile mărunte pier. Eu singur nu pot învinge un zmeu, dar tu... tu ai inimă mare.

Făt-Frumos nu stătu pe gânduri. Își luă paloșul, își chemă calul năzdrăvan și porni la drum, cu puricele ascuns în cămașa sa.

După trei zile și trei nopți, ajunseră la muntele de cleștar, unde locuia Zmeul cel Negru. Intrarea era păzită de un balaur cu solzi cât scutul.

— De aici încolo nu trece nimeni! răcni balaurul.

Făt-Frumos ridică paloșul, dar puricele îi șopti:

— Lasă-mă pe mine!

Sări puricele pe coada balaurului, apoi, pe spatele lui și, cât ai clipi, îl pișcă zdravăn de trei ori. Balaurul începu să se scarpine, să se zvârcolească și să se lovească de stânci, până ce, amețit, fugi în pădure.

— Vezi? Mărimea nu-i totul! chicoti puricele.

Ajuns în peșteră, Făt-Frumos îl găsi pe Zmeul cel Negru dormind, cu Lumina prinsă într-un glob de aur. Flăcăul se apropie tiptil, dar o stâncă trosni sub pasul său.

— Cine îndrăznește? tună zmeul, ridicându-se cât un munte.

Se luară la luptă, iar săbiile scânteiau ca fulgerele. Zmeul era puternic, iar Făt-Frumos începea să obosească. Atunci, puricele sări pe fruntea zmeului și îl pișcă drept între ochi. Zmeul scăpă paloșul, urlând de durere.

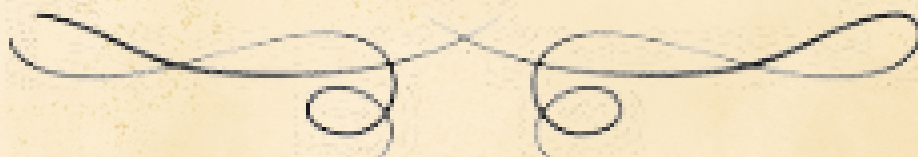
Făt-Frumos profită și, cu o singură lovitură, îl doborî. Apoi, luă globul de aur și îl sparse. Lumina se revărsă peste ținuturi, iar, din umbre, ieșiră la viață toate vietățile mici: furnici, greieri, fluturi și purici.

Întors la palat, Făt-Frumos fu întâmpinat cu mare bucurie. Dar, el ridică puricele pe deget și spuse:

— Adevăratul erou este Măruntul! Fără el, nici paloșul meu n-ar fi biruit!

Împăratul porunci să se facă o grădină mare, unde toate vietățile mici să trăiască în pace. Iar puricele năzdrăvan rămase sfetnicul cel tainic al lui Făt-Frumos, amintindu-i mereu că și cei mai mici pot schimba lumea.

Și au trăit fericiți, iar, dacă mai simți câteodată o gâdilitură ușoară, să știi că poate e vreun purice năzdrăvan pornit spre o nouă aventură!

Amintirile unui stilou năzdrăvan

Brașoveanu Iris

Elev în clasa a V-a

Mă numesc Stilou și am 87 de ani. Am fost cumpărat dintr-un târg în anul 1937, am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate și am corectat teme la matematică. Am cunoscut șase generații și am păstrat secretele pe care hârtia le-a uitat. Dar astăzi cineva m-a găsit într-un sertar vechi și m-a deschis. E timpul să vorbesc...

Într-o zi, o fetiță m-a luat în grija ei. Aceasta era micuță și avea o sclipire în ochi care dezvăluia dorința ei de a învăța și de a descoperi lucruri mari. Pentru mine, începea un nou capitol, o nouă viață.

Atingerea ei era blândă și plină de emoții deoarece era prima oară când scria. Scrisul ei era stângaci și lent. Aceasta avea un vocabular mai bogat pe zi ce trecea și îmi spunea toate secretele ei care, uneori, erau nenumărate...

Fetița a crescut alături de mine, am fost alături de ea de la primele litere stângace, la primele cuvinte și la primele povești. Acum, este mare și de fiecare dată, mă așază, cu grijă, pe birou, și zâmbește atunci când mă vede. Chiar dacă nu mă folosește zilnic, sunt fericit deoarece fiecare cuvânt scris cu mine a ajutat-o să devină ceea ce este astăzi, o scriitoare foarte cunoscută.

Azi, după mulți ani, fetița pe care am învățat-o să scrie s-a întors acasă și m-a luat în mână. Când m-a deschis, am văzut aceeași sclipire în ochii ei ca atunci când era mică și învăța să scrie. Am înțeles că eu nu am fost doar un stilou vechi pentru ea, am fost un martor al vieții ei, dar și al generațiilor trecute care au învățat alături de mine.

Chiar dacă vor mai fi multe stilouri în viața unui copil, primul stilou rămâne mereu special. Alături de el, se scriu primele rânduri adevărate. Niciun alt stilou nu va putea lua locul amintirilor legate de acesta.

Prințesa cu aripa de fluture

Brașoveanu Iris

Elev în clasa a V-a

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar mai povesti, de când făcea plopșorul pere și răchita micșunele, o prințesă, pe nume Iris, care avea o aripă de fluture.

Aceasta avea chipul senin ca soarele, pielea albă ca omătul, părul ca abanosul, iar frumusețea ei era de nedescris. Deși era foarte frumoasă, toți adulții fugeau de ea fiindcă avea o aripă de fluture în loc de mână. Copiii o considerau drăguță și se jucau cu prințesa, dar, din cauza faptului că părinții acestora o considerau un pericol, de fiecare dată când o vedeau că se joacă alături de copiii lor, aceștia le cereau să se îndepărteze de fată. Prințesa, deși părea mereu fericită, în interiorul ei, era supărată și tristă deoarece nu putea fi ca ceilalți. În fiecare seară, aceasta plângea din cauza aripii ei. Părinții ei îi spuneau că aripa de fluture făcea parte din corpul ei și din caracterul ei, deoarece mereu când prințesa era tristă aripa se transforma în culoarea oceanului învolburat, iar atunci când era fericită, aceasta se transforma în culorile curcubeului.

Într-o seară, prințesa, cu aripa de fluture, s-a dus la tatăl ei, împăratul, și l-a întrebat de ce ea s-a născut așa, cu o aripă de fluture. Cu regret în voce, acesta i-a povestit totul despre aripa sa, care era considerată un blestem, pus încă de la naștere, de către o vrăjitoare care a dorit să se răzbune pe tatăl ei. Glasul îi tremura. Îi curgeau șiroaie de lacrimi. Parcă totul se pusese împotriva împăratului.

-Tată... Ce se întâmplă? întreabă fata nedumerită. Am greșit eu cu ceva?

-Nu, fata mea, tu nu ai greșit cu nimic! Însă eu, am un regret pe care îl voi purta până în mormânt. Nu mă voi ierta niciodată!

-Ce regret? întreabă prințesa curioasă.

-Acum mulți ani, am acceptat să mă lupt cu vrăjitoarea Morticia și, după ce am învins-o, aceasta m-a blestemat!

-Spune, tată, ce blestem a fost aruncat asupra mea?

Blestemul a fost ca, atunci când mi se va naște un prunc, acesta să aibă o aripa de fluture!

Deoarece fetița era blândă și destul de înțeleaptă, în loc să se supere pe tatăl ei, a ales să îi spună că nu are de ce să se învinovățească, iar, apoi, l-a cuprins în brațe.

După câteva minute, împăratul i-a spus prințesei Iris că, totuși, dacă își dorește, există o metodă de a scăpa de aripă. Fetița, uimită, a rămas fără cuvinte. Nu-i venea să creadă că blestemul poate fi rupt.

-Pentru a scăpa de aripă trebuie să treci trei probe pe care le vei afla pe parcursul călătoriei tale. Acum mergi și alege-ți un cal!

Ajunse la grajdul cailor. Deși erau mulți cai, aceasta l-a ales pe cel mai mic și urât, întrucât, simțea că are o conexiune specială cu acesta. După ce și-a luat părinții în brațe și le-a spus cât de mult îi iubește, prințesa Iris a pornit la drum.

Cu inima plină de curaj, aceasta a plecat să înfrunte cele trei probe și să scape de blestem. Pe drum, prințesa a auzit o voce blândă care îi spunea:

-Nu te teme, prințesă, sunt alături de tine!

-Cine vorbește? întreabă prințesa.

-Eu, calul tău credincios! răspunse animalul

-Poți vorbi?

-Da, bunătatea și curajul tău m-au făcut să îmi arăt puterea! spuse calul. Împreună, vom reuși să înfrângem acest blestem!

Prințesa Iris și calul ei au ajuns la marginea unei păduri. Calul i-a spus să se pregătească pentru prima probă. Copacii erau înalți și înfricoșători și păreau că se aud niște șoapte ciudate.

-Mi-e puțin teamă! șopti prințesa.

Deodată, din pădure, se auzi o voce:

-Întoarce-te acasă! Nu vei reuși să scapi de blestem!

Calul i-a spus să nu se lase învinsă de frică și să meargă mai departe.

Prințesa Iris a strâns din pumni și a strigat:

-Da, voi merge mai departe chiar dacă îmi este teamă!

Deodată, șoaptele au dispărut, pădurea s-a luminat, iar aripa prințesei s-a colorat în culorile curcubeului deoarece era fericită.

După ce au ieșit din pădure, imediat, au ajuns la un lac limpede ca oglinda. Pe suprafața acestuia, prințesa și-a văzut propriul chip și a cuprins-o o tristețe mare, văzându-și aripa.

Calul i-a spus că această aripă o face specială și nu vrea să mai vadă tristețe în ochii ei.

Iris a înțeles că această aripă, într-adevăr, o făcea specială și a zâmbit din toată inima, iar tristețea s-a risipit din inima ei.

În acel moment, lacul s-a luminat, iar aripa ei strălucea puternic. Calul i-a șoptit că aceasta a fost a doua probă pe care a trecut-o fără să fie nevoie de forță, ci de iubirea și acceptarea propriei aripi.

După ce prințesa Iris a trecut și proba lacului, inima ei era mai ușoară ca niciodată, deoarece a început să se iubească și să se accepte așa cum este.

Acum, trebuie să se pregătească să înfrunte vrăjitoarea cea rea care a blestemat-o și i-a provocat un asemenea necaz.

-Trebuie să fiu puternică! îi spuse ea calului.

Deodată, cerul s-a întunecat și un nor de fum a acoperit totul. Prințesa și calul și-au dat seama că ultima probă începea acum.

-Calule, ce e de făcut? șopti prințesa.

-Ultima probă este cea mai grea, prințesă! Trebuie să o înfrunți pe însăși vrăjitoarea Morticia! i-a răspuns calul.

Din norul de fum, a apărut vrăjitoarea cu ochii plini de ură și furie.

-Degeaba ai ajuns până aici, prințesă! urlă aceasta. Blestemul va rămâne asupra ta pentru totdeauna!

Calul îi șopti încet prințesei să o înfrunte pe vrăjitoare cu bunătate și curaj. Prințesa și-a făcut curaj și a privit-o pe aceasta drept în ochi.

-Nu te urăsc și nu îmi este frică de tine! i-a spus, cu voce calmă.

Vrăjitoarea a privit uimită și furia ei începu să se domolească. Nu reușea să înțeleagă cum o biată fetiță cu aripa de fluture putea să rămână calmă și bună în fața ei.

Norul de fum a început să se risipească, iar soarele a răsărit. Aripa fetei era mai colorată și mai strălucitoare ca niciodată, apoi, ca prin magie, s-a transformat într-o mână delicată. Blestemul dispăruse.

Prințesa Iris și-a dat seama că a fi diferit nu este un lucru rău. După cele trei probe, ea învățase cea mai importantă lecție: curajul, iubirea și bunătatea sunt cele mai puternice arme. Cu ajutorul lor, poți trece peste orice obstacol în viață.

Magia zilelor de vară

Tămășescu Sebastian Ionuț

Elev în clasa a VI-a

A fost odată ca niciodată, pe un tărâm îndepărtat, un băiețel ca toți ceilalți copii de vârsta lui; nici prea înalt, nici prea scund, nici prea cuminte, nici prea neastâmpărat, nici prea înțelept, dar nici needucat nu părea.

Locuia cu mama sa, o femeie frumoasă ca o zână din povești. În mica lor căsuță, situată pe malul unui lac, duceau o viață tihnită. Băiatul asculta cu interes poveștile pe care mama i le citea zilnic, cu glasul ei melodios și dulce.

Într-o zi călduroasă de vară, pe insula lor, până atunci atât de liniștită, au apărut probleme. Soarele ardea cu putere, razele sale de aur păreau că acoperă întreaga insulă ca o mantie orbitoare de lumină. Deși de-abia reușea să deșlusească ceva în lumina orbitoare, cu ochii mijiți, băiatul văzu ivindu-se o siluetă.

Vestea despre frumusețea mamei străbătuse până departe în lumea largă. Zeul Soare, curios să cunoască această muritoare, coborâse în lumea pământească ca să o întâlnească. Nici nu o văzu bine și dădu ordin străjerilor săi în armuri aurite să o răpească și să o ducă în Regatul Cerurilor.

Când își dădu seama de ce se întâmplă, baiatul a chemat-o imediat pe mătușa sa în ajutor. Auzind strigătele băiatului, din mijlocul apelor, se ridică însăși Doamna Lacului, cu tridentul ei de aur scânteind în lumina soarelui.

Băiatul îi povesti printre lacrimi cum mama îi fusese răpită de Zeul Soare. Doamna Lacului își folosi tridentul pentru a invoca străjerii cerului. Lumina soarelui începu a-și pierde puterea, până când, întreaga insulă fu năpădită de o ceață groasă. Lordul Norilor îi venise în ajutor cu întreaga sa armată.

Băiatul urmări lupta crâncenă ce se dădu între cele două armate. Doamna Lacului îi stătea aproape, pregătită să intervină, la nevoie. În

curând, se făcu liniște, ceața se risipi brusc și mama băiatului apăru într-o caleașcă trasă de cai înaripați.

Băiețelul îi mulțumi respectuos Lordului Norilor pentru că îi eliberase mama din mâinile Zeului Soare. Iar, mamei sale îi promisese solemn că nu o va mai lăsa singură niciodată.

Visul de Crăciun

Tămășescu Sebastian Ionuț

Elev în clasa a VI-a

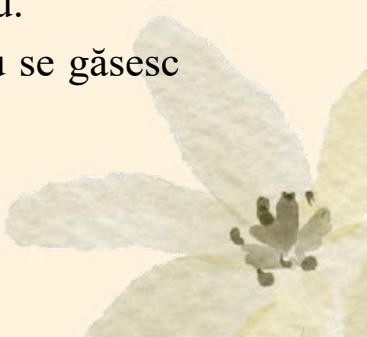
Într-un oraș aflat la poalele munților, în ajunul Crăciunului, Matei, un băiețel cu obrăjorii roșii de frig, ca doi bujori, împodobește bradul alături de familia lui. Deși nu aveau prea multe resurse, iar focul din sobă abia reușea să le încălzească casa, Matei era foarte fericit alături de soldățeii săi de plastic și de globulețele colorate care decorau bradul. Dar, în seara aceea, un vis ciudat l-a pus pe gânduri: o fetiță zglobie i-a cerut să găsească magia din inima Crăciunului. I-a spus doar că aceasta se află într-un loc ascuns, așteptând să fie descoperită și i-a lăsat sub pernă o piatră strălucitoare, frumos colorată, care îți orbea privirea, dar, care părea extrem de ciudată. Mică și multicoloră, ea emana vag o lumină de o nuanță roșiatică și de o frumusețe misterioasă.

A doua zi dimineață, Matei a pornit prin orașul înghețat, ținând în buzunar micuța lui piatră nemaipomenită. Când, deodată, buzunarul a început să-i lumineze puternic, s-a uitat curios în jur. Ajunsese la o căsuță mică, unde locuia o bătrânică gârbovită alături de nepoțica sa. Privind figurile lor înghețate, se părea că de ani de zile nu mai aveau nicio urmă de bucurie în suflet, nici măcar azi, în ziua de Crăciun.

Matei a alergat grăbit spre casa lui pentru a lua prăjituri, o pătură și câteva lumânări ca să le aducă celor două ființe care erau pe cale să înghețe în acea încăpere nepotrivită. Împreună cu familia lui, a petrecut ziua în căsuța bătrânei, povestind, cântând colinde și împărțind darurile oferite din sufletul său. Zâmbetul de pe fața bătrânei a fost mai strălucitor decât orice stea pe care o văzuse pe cerul vieții sale.

Când Matei s-a întors acasă, fetița zglobie i-a apărut din nou în vis, de data aceasta felicitându-l că a reușit să găsească magia Crăciunului. De fapt, acum și-a dat seama că aceasta izvorăște din bunătatea și iubirea pe care le porți în suflet și pe care le poți dăruia și celor din jurul tău.

De atunci, Matei a învățat că cele mai frumoase cadouri nu se găsesc sub brad, ci în inima fiecărui om.

Ileana Sânziana și Apa Vieții

Miron Albert Florin

Elev în clasa a V-a

A fost o dată ca niciodată, într-un ținut așezat între munți înalți și câmpii roditoare, o fată pe nume Ileana Sânziana, vestită, nu numai pentru frumusețea ei rară, ci, mai ales, pentru bunătatea, curajul și mintea ei limpede. Oamenii spuneau că acolo, unde pășea ea, florile înfloreau mai repede, iar necazurile se ușurau. Ileana trăia modest, ajutându-i pe cei sărmani și ascultând poveștile bătrânilor.

Într-o zi, însă, liniștea ținutului a fost tulburată de apariția Zmeului de Fum, o ființă rea și vicleană, care a furat Apa Vieții din fântâna fermecată a satului. Fără acea apă, pământul s-a uscat, oamenii s-au îmbolnăvit, iar animalele au slăbit. Zmeul s-a ascuns într-un castel întunecat și a poruncit să nu fie căutat, altfel, va aduce mai mult rău.

Văzând suferința oamenilor, Ileana a hotărât să plece în căutarea Apei Vieții. Deși, toți au încercat să o oprească, ea a spus hotărâtă:

– Dacă nimeni nu îndrăznește, răul se va stăpâni pentru totdeauna!

Prima probă a fost Câmpia Amăgirilor, unde glasuri nevăzute îi promiteau bogății și viață ușoară dacă se întorcea din drum. Ileana și-a amintit de satul ei și a mers mai departe, fără să privească înapoi.

A doua probă a fost aceea de a trece prin Pădurea Tăcerii, în care, cel ce vorbea se transforma în piatră. Ore întregi a mers fără să scoată un sunet, luptând cu frică și cu oboseală, până a ieșit la lumină.

A treia probă a fost chiar întâlnirea cu Zmeul de Fum.

– De ce vrei Apa Vieții? îl întrebă Ileana.

– Pentru putere și teamă! răspunse Zmeul, râzând.

– Puterea fără bunătate te face slab! îi răspunse Ileana.

Cuvintele Ileanei au spart vraja zmeului. Zmeul s-a micșorat, iar Apa Vieții a apărut în sat. Pământul a înverzit, oamenii s-au însănătoșit, iar Ileana Sânziana a fost primită ca o eroină.

Și astfel, Binele a învins răul, iar pacea s-a așezat din nou peste ținut.

Şase generaţii în sertarul meu

Ştefan Sara-Maria

Elev în clasa a V-a

Mă numesc Stilou şi am 87 de ani. Am fost cumpărat dintr-un târg în 1937, am scris scrisori de dragoste în timpul războiului, am semnat acte de proprietate şi am corectat teme la matematică. Am cunoscut şase generaţii şi am păstrat secrete pe care hârtia le-a uitat. Dar astăzi, cineva m-a găsit într-un sertar vechi şi m-a deschis. E timpul să vorbesc!

Lumina blândă care a pătruns în sertarul vechi şi prăfuit m-a trezit dintr-un somn prelung, plin de amintiri. Mâna care m-a ridicat era mică şi curioasă, nu ca mâinile mari şi grăbite pe care le-am cunoscut odinioară. Am simţit căldura degetelor mici şi am ştiut că povestea mea nu se terminase încă.

Prima amintire care mi-a venit în minte a fost cea a doamnei Ana. Era o tânără cu părul lung şi castaniu care mă ţinea strâns în mână, în timpul războiului. Cu mine, ea scria scrisori de dragoste soţului ei care era plecat pe front. Lacrimile ei cădeau câteodată pe hârtie, aproape că plângeam odată cu ea. “Te aştept acasă, dragul meu!”, scria ea, iar eu simţeam dorul din fiecare literă. Păstram secretul visurilor ei, al fricilor pe care le purta şi al iubirii puternice. Hârtia uita, dar eu, Stiloul ei preferat, am ţinut minte fiecare promisiune pe care şi-a făcut-o.

După război, am trecut prin mâinile fiului ei, Mihai. El mă folosea la şcoală, unde scria lecţii interesante. Câte teme la matematică am scris! Îmi amintesc o seară, când Mihai era foarte supărat pentru că nu înţelegea o problemă cu mere şi pere. L-am simţit cum mă strânge nervos, apoi, dintr-o dată, a zâmbit! Găsise soluţia! Şi eu am simţit o mică bucurie, ştiind că am fost acolo, parte din acel moment de descoperire.

Acum, aici, în această mână nouă, mă întreb ce aventuri mă mai aşteaptă. Şi, bineînţeles, cât pot să le mai duc până la capăt.

Țesătorul de Umbre și Ceasornicul din Oglindă

Catană Radu

Elev în clasa a V-a

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm care nu se afla, nici la răsărit, nici la apus, ci undeva la mijlocul unei clipe de liniște, un oraș, numit Chronopolis. În acest oraș, timpul nu curgea, ci se țesea.

Oamenii trăiau după cum țeseau umbrele. Cele lungi însemnau zile leneșe, iar cele scurte, zile de muncă. Dar, într-o zi, un spirit străvechi, numit Nevăzutul, a furat culoarea din amintiri. Oamenii din Chronopolis au început să uite. Uitau cum îi cheamă, ce au mâncat și, mai grav, uitau să mai iubească. În acest oraș cenușiu, trăia un tânăr, pe nume Elian. Acesta nu era voinic, nu avea sabie și nu era fiu de împărat. Era ucenic la un ceasornicar bătrân, maestrul Fabius. Ceasornicarul nu repara ceasuri mecanice, ci "ceasuri de inimă", acele mecanisme mici care făceau timpul interior să bată în ritm cu cel exterior.

Nevăzutul a lovit și în atelierul lui Fabius. Bătrânul a uitat cum să repare ceasurile și s-a stins într-o tristețe mută. Înainte să plece, i-a șoptit lui Elian: "Amintirile nu se pierd, Elian. Caută-l pe Țesătorul de Umbre din Pădurea de Sticlă!"

Așadar, Elian a pornit la drum. Nu avea nici cal, nici scut. Avea doar un ceas de buzunar care nu arăta ora, ci frica din inima lui. Cu cât frica era mai mare, cu atât ceasul ticăia mai tare. După zile de mers prin ținuturi fără culoare, a ajuns la Pădurea de Sticlă. Copacii erau din cristal, iar frunzele scoteau sunete de clopoței la fiecare adiere. În mijlocul pădurii, nu exista pământ, ci o oglindă imensă, întinsă cât vedeai cu ochii, ca un lac ce reflectă cerul. Pe oglindă, un țesător, o creatură făcută din umbre de fum, l-a luat pe Elian și l-a dus într-un loc întunecos și înfricoșător, l-a adormit și l-a ținut captiv pentru 2 zile. După ce Elian s-a trezit, a prins o clipă în care țesătorul nu era atent și l-a atacat. S-a luptat cu el, chiar dacă ceasul bătea foarte tare, ceea ce însemna că băiatului îi este foarte frică, dar curajul a învins. S-au luptat ce s-au luptat, până când, creatura îi spuse:

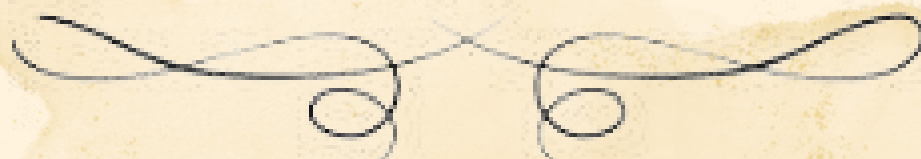
-Nu vrei tu să nu ne mai luptăm pentru că știm amândoi că eu o să câștig?

-Nu! Eu vreau să ne mai luptăm, am încredere în mine că o să câștig!

Ceea ce l-a mirat și pe băiat, pentru că nici lui nu-i venea să creadă că are încredere în el și că nu îi este frică de nimic.

Într-un final, Elian a învins creatura. Așa că, s-a întors înapoi în Chronopolis, totul a revenit la normal, iar de acolo, băiatul a trăit fericit alături de Fabius și bătrânul! Doar că, după două luni, Fabius a adormit definitiv...

Și am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea!

Caută magia în fiecare poveste din viața ta!

